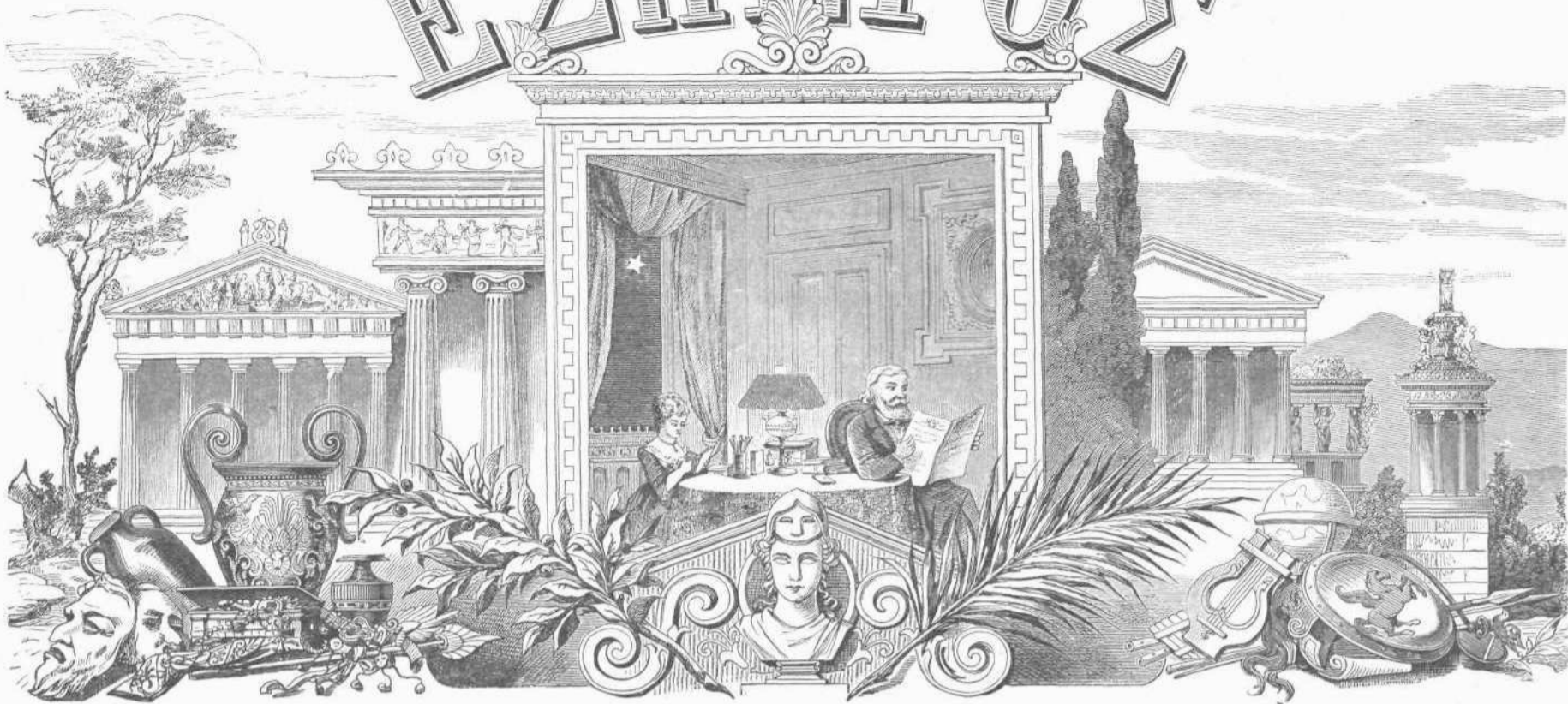

ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἔτος Β΄.

Εκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῆ 1|13 Ἰανουαρίου 1883

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χειρὸν.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἀρ. 41.

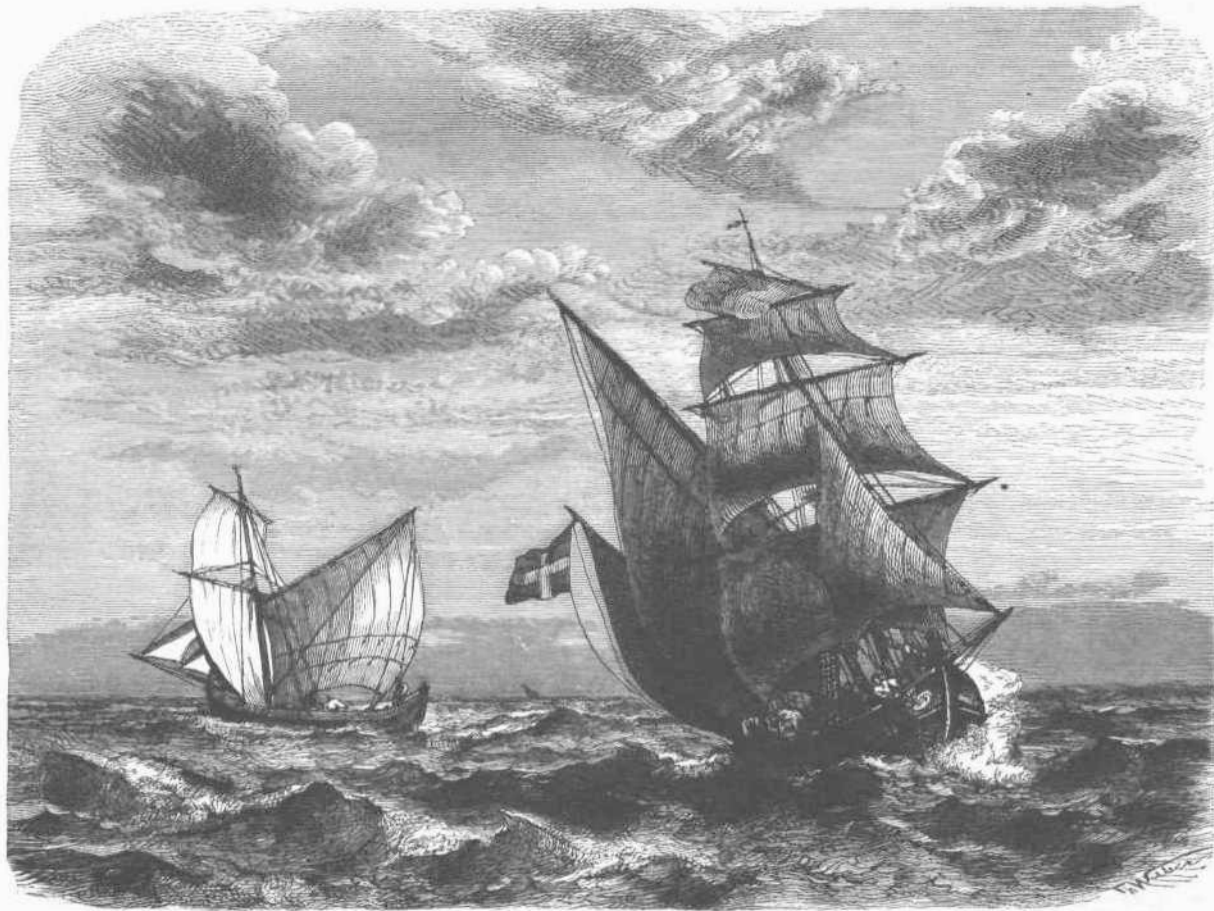
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ ἀκτοπλοία ἐν Ἑλλάδι. — Αἱ τρεῖς ἀναρτήσεις. Δίγγραμμα ἐπὶ Τουρτέμαρ (συνέχεια). — Αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ἐκ τῆς ἀρχαίας γερμανικῆς μυθολογίας. Ὁ Λόκκς καὶ ἡ Σιγύνη. — Ὁ χειμὼν. — Ὁ σιτισμὸς. — Ποίησις. Ἡ ἀναχώρησις. Δύο ἀναρτήσεις. — Προσχωρήσις πρὸς τὸν

Γιάδστορα. — Λέων Γαυβέττας. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Βιβλιογραφία. — Διάφορα. — Γραμματοκρίτων τοῦ Ἑσπέρου. — Προβλήματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ ἀκτοπλοία ἐν Ἑλλάδι. — Ὁ Λόκκς καὶ ἡ Σιγύνη. — Ὁ χειμὼν. — Ὁ σιτισμὸς. — Πνεῖς προσερχομένη τῷ Γιάδστορα. — Λέων Γαυβέττας. Παράρτημα τοῦ Ἑσπέρου. Ἡ Ἀγγί.

Ἡ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ο ΕΣΠΕΡΟΣ προσφέρειν σήμερον τοῖς Κυρίοις συνδρομηταῖς αὐτοῦ ὡς ἕκαστον παράρτημα τὴν εἰκόνα τῆς ΑΥΓΗΣ, εὐχεται αὐτοῖς ὅπως τὸ Νέον Ἔτος, οὗ ἡ αὐγὴ σήμερον ἀνατέλλει, εἴη κατὰ πάντα εὐφρόσυνον καὶ φαειρόν, ὡς ἡ αὐγὴ ὠραίας ἑαρινῆς ἡμέρας.

Η ΑΚΤΟΠΛΟΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

(Μετὰ εἰκόνας, ὄρα σελ. 257.)

Τὰ ἀκτοπλοῖα ὑποσκελίζουν ἀσημέραι περισσύτερον τὰ ἱστοφόρα πλοῖα· θά ἔληθ' ἡμέρα, ὅτε τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς μεγάλας θαλάσσας δὲν θά διασχίζουσιν ἢ ἀκτοπλοῖα κινούμενα διὰ τοῦ ἀέρος, ἢ ἴσως καὶ διὰ τοῦ ηλεκτρισμοῦ. Ἄλλὰ ἐπὶ πολλὴ ἀκόμη τὴν ἀκτοπλοῖαν θά ἐκτελέσῃ τὰ μικρὰ ἱστοφόρα, τὰ δυνάμενα ναυ πλέωσιν ἐπὶ ναύλοις κατὰ πολλὴ συγκαταβατικωτέροις. Ἐν Ἑλλάδι πρὸ πάντων, τῆ παναρχίβεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβραζομένη, τῇ τοσοῦτον πλουσίᾳ εἰς κόλπους, εἰς ὄρους καὶ εἰς νήσους, μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων ἀπερχόσας, ἡ ἀκτοπλοῖα ἐπὶ πολλὴ ἀκόμη θά διατηρῆ τὴν ἐξουσίαν τῆς. Εἰς τοῦτο συντελεῖ πολλὴ καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἀξιοθαύμαστος ἐπιτηδεύτης τοῦ Ἑλληνος ναύτου, ὅστις ἀνάκθην διεκρίνετο διὰ τὴν τέλην, τὴν ἐγκατεργασίαν καὶ λιτότητα του. Ὅλιγα ἔβην δύνανται νὰ καυχῶνται ἐπὶ τοιοῦτοις ναυτικοῖς, οἳ εἰσὶν οἱ Ἕλληνας· ἴσως οἱ ναῦται τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Δαλματίας εἶναι θεωρητικῶς πλέον καταρτισμένοι τῶν Ἑλλήνων (ὅπερ καὶ τοῦτο ζητήμα)· θεθαίως ὅμως οἱ Ἕλληνας ναῦται ὑπερτερροὶ πάντων τῶν ἑμωτέγων τῶν κατὰ τὴν γενναιότητα, κατὰ τὴν ἠθικότητα καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὴν περὶ τὸν θίον καὶ τὴν διαίταν λιτότητα. Ἐν ᾧ ἡ οἰκονομία εἶναι τὰ μάλα διαδεδομένη παρὰ τοῖς ναυτικοῖς τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, σπανιώτατα ἀπαντάται Ἕλλην ναυτὸς παραδεδομένος εἰς τὸ ἐλιότωμα τοῦτο. Προστίθεν εἰς τοῦτο ἡ πείρα, ἣν νηπιόθεν ὁ Ἕλλην ἀποκτᾷ, τοὺς λιμένας, τὰ ἀκρωτήρια, τοὺς παρθμούς τῆς πατρίδος του ὁ Ἕλλην γνωρίζει ὡς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν· ὁ κίνδυνος δὲν τὸν ποτεὶ ἀπέτανει τῆς μακιομένης θεώληξ δὲν ὠχρεῖ. Μετὰ ψυχραιμίας καὶ μετιῶν κυβερνᾷ τὸ ἐλαφρὸν πλοιάριόν του διὰ μέσου τῶν ἠηρωμένων κυμάτων· μετὰ ἀπότητος γενναιότητος τὸ ὀδηγεῖ ἐν ἡμέραις θεώληξ, καλ' ὅς καὶ τὰ μεγάλα ἀκτοπλοῖα ἀναζητοῦσι τὸν ἀσφαλῆ λιμένα· ἐπ' αὐτῷ ἐπιχειρεῖ πλοῦς μακροῦς ἐν τῇ ἀβριατικῇ καὶ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ. Ὅ διαπλέων τὸν ἀδριατικὸν κόλπον πολλαῖς ἀπαντᾷ ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ μικρὸν ἑλληνικὸν πλοιάριον, φέρον φορτίον ἐλαίου ἢ οἴνου ἢ σῦκων, καὶ ἔχον ὡς ὅλον πλήρωμά του δύο ἢ τρεῖς ναύτας, ἄνδρας ἡλικιακόμενους, οἵτινες ἐν μέσῳ τῶν ἀφριζόντων κυμάτων πλέουσιν εὐτόλμως. Τοῖς ναυτικοῖς ἡμῶν ἀφιερῶμεν τὴν σημερινὴν εἰκόνα, τὴν περισταῶσαν τὰ πλοία ταῦτα, τὰ ἐκτελοῦντα τὴν ἀκτοπλοῖαν· πεποιθήμεν δὲ εἶναι πᾶς ἀγῶς Ἕλλην μετὰ συγκινήσεως θέλει ἀναμνησθῆ πάντοτε τῶν γενναίων τῆς θαλάσσης ἐργατῶν, οἵτινες τοσοῦτον ἐδίδασαν καὶ δοῦντες τὴν πατριδα ἡμῶν.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Διήγημα ὑπὸ Τουργίγιβ. (Συνέχεια.)

Ἐν τῇ χωρίῳ ἔμαθον παρὰ δύο χωρικῶν, κατευθυνόμενον εἰς τὸ ἔργον των, πᾶν ὅτι ἠδυνάμην παρ' αὐτῶν νὰ μάθω ἦτο, ὅτι ἡ ἑπαυλις

ἔκεινη μετὰ τοῦ χωρίου, ἐν ᾗ εὐρισκόμην, ὠνομάζετο Μιχαηλόβρακκα, ὅτι ἀνῆκε τῇ χήρῃ ἀντισυνταγματάρχου τινός Ἄνθ' Φεοδρόβη Σλίκωβα, ὅτι ἡ χήρα αὕτη εἶχεν ἀδελφὴν ἄγαμον Πελαγίαν Φεοδρόβην Μπαδάγιεβ, ὅτι ἀμφότεραι ἦσαν πλούσιαι μὲν, ἀλλὰ προκαχωρητικῆς ἡλικίας, μὴ οἰκοῦσαι σχεδὸν ἐν τῇ ἑπαυλίῃ, ἀλλὰ πάντοτε ἐν περιγηρῶσιν εὐρισκόμεναι, καὶ οὐδένα ὑπὲρ τῆν παρ' ἑαυταῖς ἔχουσαι ἐκτὸς δύο ὑπηρετιῶν καὶ τοῦ μαγειροῦ, ὅτι τέλος ἡ Ἄννα Φεοδρόβη ἐπανήλθε κατ' αὐτὰς ἐκ Μόσχας μετὰ μόνης τῆς ἀδελφῆς τῆς. . . Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέγαλως μὲ ἐξέπληξε, διότι οὐδέποτε φασικῶς ἠδυνάμην νὰ ὑποθίσσω ὅτι ὁ χωρικὸς ἔλαθε διαταγῆν νὰ μοι ἀποκρύβῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἄδυνάτων δὲ ἦν ἀφ' ἑτέρου νὰ παραδεχθῆ τις, ὅτι ἡ Ἄννα Φεοδρόβη Σλίκωβα, τεσσαρακονταεπενταετῆς χήρα, καὶ ἡ ἀξίερατος ἐκεῖνη γυνή, ἣν χθὲς εἶχον ἰδεῖ, ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Κατὰ τὰς αὐτὰς περιγραφὰς ἡ Πελαγία Φεοδρόβη δὲν διεκρίνετο ἐπὶ καλλονῇ, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τούτου, ὅταν διανοούμην ὅτι ἡ γυνή, ἣν εἶχον ἰδεῖ ποτε ἐν Σορέντῃ, ἠδύνατο νὰ ὀνομάζηται Πελαγία, καὶ τὸ χεῖρον, Μπαδάγιεβα, εἰκνουν τοὺς ὄρους καὶ ἐγγέλων πικρῶς. Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἤγεις εἶδον αὕτην ἐν τῇ οἰκῇ τούτῳ . . . τὴν εἶδον ἰδίως ὀφθαλμοῖς, ἀνεπίδουον ἀσίπτοιε τὴν μορφήν καὶ τοὺς λεπτοὺς αὐτῆς χαρακτῆρας, ὅση δὲ διελογίζουμιν ταύτην, τοσοῦτον μάλλον δυναμεζοῦσθαι καὶ τέλος ἀκατάχατος καταστὰς ἐν τῇ πραγματοποίησιν τοῦ ἐν περιργίας εἰς πόθος μεταβληθέντος οὐκοῦ μοι, ἠβέλησα νὰ ἐπιστρέψω παραχρῆμα εἰς τὴν ἑπαυλιν . . . ἀλλὰ παρατηρήσας τὸ ὀρολόγιόν μου, εἶδον ὅτι μόνον ἡ ἕκτη πρωὴ ἐσήμανε. Ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω. Προδήλως ἅπαντες θά ἐκοιμῶντο ἐν τῇ ἑπαυλίῃ . . . ἀπὸ τοῦδε δὲ ἐὰν περιπλανώμην μάτην περὶ τὸν οἶκον, ἠδυνάμην μόνον νὰ ἐπιούρω ὑπονοήσας, ἐνθ' ἀφ' ἑτέρου ἐξήπλοδον ἐνώπιόν μου θάμνον, ὅπραν τῶν ὁμοίων ἐξετείνουτο εὐρὸ καὶ πικρὸν ὄσασ. Ὅφειλὼ νὰ ὀμολογήσω ὅτι καίτοι ἐταράσσουσι οἱ λογισμοὶ μου, δὲν ἀπεδέσθη ὅμως ἐν ἐμοὶ ἡ φλόξ ἡ ρέφουσα τὸ εὐγενές τῆς θήρας πάθος, ἡ πιθανὸν, ἔλεγον κατ' ἑμαυτὸν, ν' ἀπαντήσω θήρευμα καὶ οὕτω νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα. Εἰσόδουσα εἰς τοὺς θάμνους, ἀλλὰ, τῇ ἀληθείᾳ ἐδίδουον νοησέως καὶ δὲν ἐτήρου ἅπαντας τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Δὲν προσεῖχον καλῶς τὸν κύνα μου, δὲν ἐσθρίζον παρὰ τοὺς πικρῶς ὄσασ ἐπὶ τῇ ἐπιπύδι ὅτι ἐκείθεν μετὰ θορόδου καὶ βοῆς ἤβλεπεν ἐγερθῆ ἰπτάμενον πετήνυ τι καὶ ἀδαιείπιτος ἔβλεπον τὸ ὀρολόγιόν μου, ὅπερ κατὰ τοιαῦτας ὄρας δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον. Ἴδου τέλος ἤγικεν ἡ ἐνάτη. "Καίριος!" ἀνεκράξα μεγάλη τῇ φωνῇ καὶ ἐστράφη ἐὺθὺς εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὅτε αἰφνης μέγα πετηνὸν ἐξώρηκος πράγματι ἐκ τινος πικρῆς λόγχης εἰς ἀπόστασιν θημάτων τινῶν ἀπ' ἐμοῦ. Ἐπυροδόλῃσα κατ' αὐτὸ καὶ ἐπλήγωσα αὐτὸ εἰς τὴν πέτραν· ὀλίγου δεῖν ἐπιπτε, ἀλλ' ἀνυφῶθῃ ἰπτάμενον πρὸς τὸ δάσος καὶ προσεπῆθη νὰ φθάσῃ τὴν κορυφὴν ἑνὸς τῶν πρώτων δένδρων, ἀπωλέσαν ὅμως τὰς δυνάμεις του ἔπασεν ὡς τῆς, κυκλινόμενον ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦτον ἀσυγχώρητος ἡ ἐγκαταλείψις τοιαύτης ἄρας, διὰ τοῦτο κατῆλθον ἐν σουδῆ εἰς τὸ μέρος, ἐνθα εὐρισκετο καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δάσος συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ κυνός μου, ὅστις εἰς ἔν μου νεύμα ἐδραμεν εἰς τὸ θύμα καὶ παρῆσθη εἰς τοὺς τελευταίους καὶ ἀσθενεῖς αὐτοῦ σπασμούς. Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ, παραβίβον τὸ σῶμα καὶ θέλων νὰ ἐναποθέσω αὐτὸ εἰς τὴν θήκην μου ἐστράφη, ὡσεὶ δὲ ὑπὸ κεραυνῷ πληγῆς ἔμεινα κεκνητός . . . Ἐπὶ τῆς ὀλίγου ἀπωτέρω τοῦ μέρους, ἐν ᾗ

εἶχε πέσει τὸ πετηνόν, κειμένης ἀμαρτήτης ὁδοῦ ὠχεῖτο ἐφ' ἵππου ἡ ὠραία μου, τὸ φάσμα τῆς τελευταίας νυκτὸς καὶ ἐκαίνοιο ὁ ἀνὴρ, ὅπερ τῇ προτεραιᾷ παρ' ἐμοὶ ἀντιπαρῆλθε. Ἐπροδόθη ὑπὸ τῶν μυστικῶν του. Ἀρφαότεροι ἐδίδουον ἤρμοι καὶ σιωπηλοὶ, κρατοῦντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Συνελθὸν ἐκ τοῦ πρώτου τρέμου . . . οὕτω ἄδυνατὸν νὰ ἐκράσσω ἄλλως τὸ τότε καταλαβὸν με αἰσθημα . . . ἠρέμηξην νὰ περιεργάζωμαι αὕτην ἀπλήστως. Πόσον ὠραία ἦτο! Ὅπως θέληγγρα εἰσετυλίσσαντο ἐν τῇ εὐκαμπτη καὶ ῥαδιῷ αὐτῆς ἀναστήματα! Αἰ ἐλαφρά! ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς σχηματιζόμεναι οἰκτὰ ἀπετύπων τὴν εὐγένειαν τοῦ ἤθους τῆς, ὁ φάξις ποδῆρος προεδῖον ἐκφανῶς τὴν λεπτότητα καὶ ἀσθένειαν τῶν μελῶν τῆς, ἡ λεία, μέλαινα καὶ πικρὴ αὐτῆς κόμη, ὅλων ἐκκελευμένη, ἐξήρην ἐπὶ μάλλον τὴν ῥοδόλευκον αὐτῆς μορφὴν. Πῶς δὲ νὰ περιγράφω τὴν ἐκφρασιν ἐκεῖνην τῶν χαρακτηριστῶν τῆς, ἐν οἷς ἀνεπτυκάλωτο ἡ ὕψιστη εὐδαιμονία τοῦ τελειότερου γήριου ὄντος; Ἡ χαρῖσσα καὶ ὠραία αὐτῆς κεφαλή ἐλαφρῶς ἐκλινε πρὸς τὰ πρῶον, φλογερὸς δὲ σπινθῆρας ἐξέπεμπον οἱ ἐξαίσιαι καὶ ὑπὸ τῶν θλασερῶν ἡμικλειστοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῶν οὐδὲν ἔβλεπον, οὐδὲν παρετήρηον. Γλυκὴ καὶ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπλανότο ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ὡσανεὶ ὑπεδῆλου ὅτι ἡ ἀφρονία τῆς εὐδαιμονίας προδίδει αὐτῇ κύπον καὶ τρόπον τινὰ ἐπίσταν αὐτῇ. Ἀμρότεροι αἱ χεῖρες τῆς ἦσαν ἐρριμέναι, ὡς ἐὰν ἦσαν κεκαίχυται, ἡ μὲν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ συνοδοιπόρου, ἡ δὲ ἐτέρα ἐπὶ τῆς χαιτῆς τοῦ ἵππου. Ἐπρόφασα νὰ περιεργασθῶ ταύτην, ἀλλὰ καὶ ἐκείνην δὲν παρέλειψα . . . Ἦτον ὠραῖος ἀνὴρ, ἔχων εὐκαμπτον ἀνάστημα καὶ μορφὴν οὐχὶ ῥωσικὴν. Ὅπως ἔβλεπε τὴν ἱπεδούσαν τολμηρῶς καὶ ζωηρῶς, ὡς δὲ παρετήρησα καὶ μετὰ τινος ἡμιόμου. Ἡτένιεν αὕτην ὁ κακοῦργος μετὰ τινος ἐσωτερικῆς εὐχαριστήσεως καὶ ἐφανίσθη οὐδόλλως πάσων . . . Ὅφειλὼ νὰ ὀμολογήσω ὅτι κατ' ἐκεῖνην τὴν ὥραν ἐξηλόττοπον αὐτὸν . . . Ἐν τοῦτοις ἀμφοτέροις διήγηρον ἦν ἡ πλησίον μου . . . αἰφνης ὁ κύων μου ὄρωσεν εἰς τὴν ὄδον καὶ ἤρξατο ὄλακτων . . . Ἡ ἀγνώστως ἐταράχθη, ἐστράφη ταχέως καὶ ἰδοὺσά με, ἐπληξεν ἰσχυρῶς διὰ τῆς μάστιγος τῆν χαιτῆν τοῦ ἵππου, καὶ οὕτω ἤρξατο καλιπάτω . . . ἀθωρεῖ ἠκολούθησεν αὕτην καὶ τὸ ἀνὴρ. Εὐρίσκοντο ἦν μακρὰν ἐμοῦ εἰς τὴν εὐρείαν πεδιάδα ἐξακολουθητικῶς καλιπώντες καὶ χαρῖεντος κλονόμενοι ἐπὶ τῶν ἐριππίων αὐτῶν. Ἐγὼ ἐξηκολούθουν ἀτενίζων αὐτούς, ἕως ὅτου ἠφανίσθησαν ὀπισθεν τοῦ λόφου. Ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν, ἡ τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτος καὶ παρακαίρους συμβῶσα, μὲ ἐνέβαλλεν εἰς μύριους λογισμούς, ὧν ἀποκλειστικὸν ἀντικείμενον ἦσαν ἀμφοτέρα τὰ πρόσωπα ταῦτα. Ἐπὶ τῆς ἀμφοτέρων, διετυγυράσων ἐκ νέου τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου τῆς ἀγνώστου ὠραίας μου καὶ ἐξήταζον νοερῶς ἕπισψῃ τὴν μορφὴν τοῦ συνοδεύοντος αὐτῆς. Μετὰ μακρὸν ῥομφασμὸν ἤρηρθην· "λοιπὸν" ἐσεκέφθη, τοῦλάχιστον εἶδον αὕτην, εἶδον ἐναργίως ἀμφοτέρους . . . ἀναπόκειται ἦν νὰ γνωρίσω καὶ τὰ ὀνόματά των. Ὅπόσον ἄτοπος καὶ ἀπερπῆς περιεργία! Ἄλλ' ὀρκίζομαι ὅτι δὲν κατατροχόμην ὑπὸ τῆς περιεργίας, μοι ἐφάνιστο ἀπλῶς ἀδύνατον νὰ μὴ τυχῶ ἐπὶ τέλους τοῦ ποθομένου, νὰ μάθω τοῦλάχιστον τίνες εἶνε, ἀφ' οὗ ἡ τύχῃ τὸσον παραδόξως μὲ συνέδεον αὐτοῖς. Μολονότι ἡ τῶς ἀνυπόμους ἀπορία ἐν ἐμοὶ παρήλθεν, ἀντικατέστηρον ὄμως αὐτὴν ἀγνωστόν τι θλιβερόν αἰσθημα, δι' ὃ ἤχονόμην . . . ἐξηλοτόπου . . .

Δὲν ἔσπευδα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἑπαυλιν, Ἡχονόμην τῇ ἀληθείᾳ νὰ ἐρευθῶ τὴν ἀνακάλυψιν ἱένου μουσικου. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐρωτικῶν ζεύγους ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καίτοι ἀνέλπιστος καὶ δι' ἐμὲ παρδόξος, ἀντί νὰ μὲ καθυγράσθῃ, μὲ ἐβύχρανε. Δὲν εὐρισκον ἦν ἐν ἀπαντι τῇ συμβεβηκυῖαι τούτῳ οὐδὲν τὸ ὑπερφυσικόν, θαυμάσιον . . . οὐδὲν τὸ ἁμοιάζον ἀπραγματοποίησθ' ὄνειρον. — Ἡρέμηξην πάλιν νὰ θηρέσω μετὰ πλείονος ἕξεως ἢ πρότερον . . . δὲν εὐρισκον ὄμως πλείον τὴν ἀγνήν ἐκεῖνην ἠδονήν, ἡς ἀπελάμβανον ὅτε μόνηρος διέτρεχον τοὺς ὄρους καὶ τὰς λόγχμας τοῦ δάσους ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν πρὸς ἀνίχνυσιν ἡ καταδῶσιν θήρας. Ἦτο μεσημβρία . . . καὶ τότε ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἑπαυλιν. Ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὸν γλαμαλὸν οἰκίσκον, ἐπὶ τοσοῦτον προδρότερον ἔπαλλε καὶ ἡ καρδία μου. Φθάς ἐγγὺς εἶδον μετὰ τινος εὐφροσύνης τὸν Λουεκάνιτς καθήμενον ὡς συνήθως ἐπὶ τῆς καθέδρας του παρὰ τὸ παράθρονον τὸν ἐν τῇ αὐτῇ διαμερῖματος τοῦ οἰκίσκου. Ἡ ὦρα τῆς αὐτῆς ἦτο κεκλεισμένη . . . Ἐπίσης καὶ τὰ παραπατάματα. — Χαῖρε, γέρον! ἀνεκράξα αὐτῇ μακρόθεν. Ἐξήλθες διὰ νὰ θερμανθῆς; Ὁ Λουεκάνιτς ἔστρεψε πρὸς με τὸ ἰσχυρὸν πρόσωπόν του καὶ σιωπηλῶς ἀνύφασε τὸν πλόν του. Ἐπλησίασα αὐτόν. — Χαῖρε, γέρον, χαῖρε! ἐπανέλαθα ζητῶν νὰ κολακασῶ αὐτόν . . . Δὲν παρετήρησας, προσέθηκα, τὸ χαμαὶ κείμενον καινουργῆς εἰκοσάλεπτον; δὲν εἶδες αὐτό; Καὶ ὑπέδειξα τὸ ὑπὸ τοῦ χόρτου ἡμικεκαλυμμένον ἀργυροῦν νόμισμα. — Ναι, τὸ εἶδον. — Καὶ διὰ τί λοιπὸν τὸ ἐγκατέλειψας; — Ἀπλῶς διότι τὰ χρήματα δὲν μοι ἀνήκουσι. — Πόσον εἶσαι παρδόξος! ἀντίειπον μετὰ τινος συζητήσεως καὶ ἀναγείρας τὸ νόμισμα τὸ ἐπρότεινα αὐτῇ καὶ πάλιν λέγων, λάβε, λάβε αὐτό. — Εὐχαριστῶ, ἀπήνησεν ὁ Λουεκάνιτς ἀπαθῶς μειδίασας. Εἶνε περιττόν, εὐχαριστῶ πολὺ. — Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοὶ δώσω καὶ πλεῖόν τερα, προσέθηκα μετὰ τινος διαταγῆς. — Πρὸς τί; Μὴ ἀνησυχῆς . . . εἶμαι λίαν ἐγνώμονος διὰ τὴν καλὴν διάθεσιν μου, ὅτι ἄρκει ὄμως ἐν τεμαχίον ἄρτου. Καὶ τοῦτο ἴσως ταχέως καταστῆ περιττόν. Καὶ ἠγέρθη ταίνας τὴν χεῖρα εἰς τὴν θυρίδα. — Στάσου, στάσου, γέρον! Εἶπον αὐτῇ πάλιν ἐν ἀπελαπία. Πόσον εἶσαι ἀπρόσιτος σήμερον! . . . Εἶπέ μοι τοῦλάχιστον ἠγέρθη σήμερον ἡ κυρία ἐκ τῆς κλίνης; — Ἡγέρθη, ναί. — Καὶ εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ; — Ὅχι, δὲν εἶνε. — Ἀνεχώρησε δι' ἐπισκέψεις; — Ποσῶς, ἀπήλθεν εἰς Μόσχαν. — Πῶς; εἰς Μόσχαν! Μήπως σήμερον τὴν πρῶταν δὲν ἦτον ἐνταῦθα; — Ναι. — Καὶ τὴν νύκτα διήλθεν ἐνταῦθα. — Ἐνταῦθα. — Καὶ πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε φθάσει ἐδῶ; — Ναι, πρὸ ὀλίγου. — Πῶς λοιπὸν, φίλε μου; — Πρὸ μῆος ὄρας ἀπεφάσισαν ν' ἀπέλωσιν εἰς Μόσχαν. — Εἰς Μόσχαν! Κεκνητός ἠτένιζον τὸν Λουεκάνιτς . . . καὶ ὁ Λουεκάνιτς μὲ ἠτένιζε. Τὸ γερωντικὸν πονηρὸν μειδιάμα του συνέτελλε τὰ ξηρὰ αὐτοῦ χεῖλη καὶ μόνον διητύραζεν ἐν τοῖς σκυθρωποῖς αὐτοῦ ὀφθαλμοῖς.

— Παρέλαθε καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς; — Καὶ τὴν ἀδελφῆν. — Ὅστε οὐδεὶς πλέον μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ. — Οὐδεὶς . . . "Τὸ γερωντικὸν τοῦτο μὲ ἀπατᾷ" διελογίσθη, "δὲν μετῴξῃ ματαίως μετὰ τοσαύτης πονηρίας." — Ἀκουσον, Λουεκάνιτς, θέλεις νὰ μοι παρῶσῃς μίαν χάριν; — Τί ἐπιθυμεῖς; μόνον ἐπρόφωρεν, ἀρχίσας προφανῶς νὰ θαρρόνηται ἐκ τῶν ἐπερωτήσεών μου. — Λέγεις ὅτι οὐδεὶς εὐρίσκειται ἐν τῇ οἰκίᾳ. Δύνασαι νὰ μοι ἀποδείξης τοῦτο; ἦθελον σοὶ εἶμαι λίαν εὐγνώμων. — Ἀγλαδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῆτε τὰ δωμάτια; — Ναι, τὰ δωμάτια. Ὁ Λουεκάνιτς ἐσίγησε. — Ὅριστε, ἐπρόφωρεν ἐπὶ τέλους. Καὶ κύβας διήλθε ἐν φλόκῳ τῆς θυρίδος, ἀκολουθούμενος ὑπ' ἐμοῦ. Διελθόντες μακρὰν αὐλὴν ἀνήλθοντες τὰς σαθρὰς θαμβιδας τῆς εἰσόδου. Ὁ γέρον ὄθησε τὴν θύραν, ἐφ' ἧς οὐδὲ κλειθρὸν ὑπῆρχεν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐκρέματο ἀπλοῦν σχοινίον . . . Εἰσῆλθοντες εἰς τὸν οἶκον. Οὗτος ἅπας συνέκειτο ἐν πέντῃ ἢ ἑξὶ γλαμαλῶν δωμάτων καὶ καλ' ἔσον ἠδονῆσθην νὰ διακρίνω ὑπὸ τὸ ἄμυδρὸς φέγγον φῶς, τὰ ἐν αὐτοῖς ἐπιπλά ἦσαν ἀπλούστατα καὶ πεπαλαιωμένα. Ἐν ἐνὶ τῶν δωμάτων τούτων (τῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου κειμένη) εὐρισκετο μικρὸν καὶ ἐσαθρῶν μένον κλειδοκύμβαλον . . . ἀνήγειρα τὴν κυρτὴν αὐτοῦ σκέπην καὶ ἔκρουσα ἐπ' αὐτό. Συρριματωδῶς καὶ ὄχληρὸς ἦχος διεδόθη καὶ θλιβερῶς ἀντήχησεν, ὡσανεὶ ἦται τὴν αὐθάδειαν μου. Οὐδαμόθεν ἤδυνάτο τις νὰ συμπεράνη ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης ἄνθρωποι. Τὸ πᾶν προῦδιε νέκρωσις, ἡ δὲ τοῦτο περικαλύπτουσα ἀτμοσφαῖρα ἦν πνηγρᾷ. Τεμάχια μόνον λευκοῦ χόρτου ἐρριμέναν τῆς ἐκείσε κατεδείκνουν, ὅτι πρὸ μικροῦ ἐπὶ μικρὸν κατακρήθη. Ἄνελαθον ἐν ἐκ τῶν τεμαχίων τούτων . . . τὴν ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, ἐφ' οὗ ἐπὶ τοῦ ἐνός μέρους διὰ σταθερὰς γυναικίους χαιρῶς ἦσαν γηραμένα τὰ ἐξῆς "se taire!" ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέου ἀνέγων "bonheur!" . . . Ἐπὶ τῆς στοργιγῆς τραπέζης παρὰ τὸ παράθρονον εὐρισκετο ἀνθοδόξου ἐκ μαρανθίνων ἀνθῶν ἐντός ποτηρίου, παρ' αὐτῆν δὲ ἔκειτο πρασινὴ ταινία . . . ἔλαβον αὕτην εἰς ἀνάμνησιν. Ὁ Λουεκάνιτς ἠγνῆψε στεγνὴ θύραν. — Ἴδου, εἶπε προτεινάς τὴν χεῖρα. Ἴδου ὁ κούτιον, παρ' αὐτόν εἶνε τὸ δωμάτιον τῶν ὑπηρετιῶν καὶ πλέον οὗ . . . Ἐπιστρέψαμεν διὰ τοῦ διαδρόμου. — Ἐκεῖνο δὲ τί δωμάτιον εἶνε; ἠρώτησα δεξιὰς εὐρείαν λευκὴν θύραν μετὰ κρεμαμένου ἐπ' αὐτῆς κλειθροῦ. — Ἐκεῖνο; ἀπήνησεν ὁ Λουεκάνιτς ὑποκίψων. Δὲν εἶνε τίποτα. — Πῶς τίποτα; — Ἀπλῶς . . . σκευθῆξῃ . . . καὶ προχώρησεν εἰς τὸν προθάλαμον. — Σκευθῆξῃ; Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἴδω; — Πρὸς τί τῇ ἀληθείᾳ, κύριε, ἡ τὸση περιεργία; ἀντιπῆεν ὁ Λουεκάνιτς ἀδηνόμην. Τί θὰ ἰδῆς; Ἐπιπτα, σκεῦθ παλαιά . . . σκευθῆξῃ καὶ οὐδὲν ἕτερον . . . — Ἀδιάρθρον, δεῖζόν μοι, παρακαλῶ, εἶπον καίτοι ἤχονόμην ἐνδομῶχος διὰ τὴν ἀπρηπὴ ἐπιμονήν μου. "Βλέπει, ἐπεθύμου ἐν τῇ κτήματί μου ν' ἀνεγείρω παρομοίαν οἰκίαν . . ." — Δεῖζόν μοι, ἐπέειπον. — Ἐστὼ, ἀπήνησεν

ἐν τέλει, ἔλαθε τὴν κλειδα καὶ μετὰ τινος δυσσερκίας ἠγνῆψε τὴν θύραν. Ἐπισταμένοις περιεργάσθη τὴν σκευθῆξῃ. Πράγματι οὐδὲν τὸ ἀξιπεριεργον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ τῶν τοίχων ἦσαν ἀνηρημένοι παλαιαὶ εἰκόνας ζοφερῶν, μαύρων σχεδὸν προσώπων μετ' ἀγρίων θλιμεμάτων. Χαμαὶ ἐκείνο πεπαλαιωμένα σκεῦθ. — Ἐκορέσασθε τὴν περιεργίαν σας; ἠρώτησε σκυθρωπῶς ὁ Λουεκάνιτς. — Ναι; εὐχαριστῶ! ἀπήνησεν ἐν σουδῆ. Ὅτως δὲ κλεισας τὴν θύραν ἐβήρθησε "μὲ συγχαρεῖται" καὶ διηρῶθη εἰς τὸ οἶκμά του. — Ποία κυρία ἦτον ἐκεῖνη, ἦτις χθὲς ἐπεσκέφθη Ὑμας; ἐρώτησα αὐτῇ ἀποχωροῦντι. — Σήμερον ἀπήνησεν αὕτην ἐν τῇ δάσει. Ἠλπίζον νὰ μάθω τι παρ' αὐτῆς διὰ τῆς ἀπρόπτου ταύτης ἐρωτησέως μου, ἀλλ' ὁ γέρον ἐγέλασε μόνον ὑποκίψων καὶ ἀποχωρῶν ἔκλεισεν ὑποσέν του τὴν θύραν. Ἐπέστρεψα εἰς Γλινῶνις. Ἡρῳβίον ἐν ἐμαυτῷ ὡς μετρίκον. "Ὅχι, ἔλεγον, προδήλως δὲν θά τύχῃ τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος τοῦτου. Δὲν θά σκέπτομαι ὄμως πλέον περὶ αὐτοῦ." Μετὰ παρέλευον μίαν ὄρας διηρῶνῶν εἰς τὸν οἶκόν μου ἐν ὄργῃ καὶ ἐξῆψα. Παρῆλθεν ἔδωμάς. Ὅσον καὶ ἂν προσεπῆθον ν' ἀπομακρῶν ἀπ' ἐμοῦ ἦτον ἀνάμνησιν τῆς ἀγνώστου καὶ τοῦ συνοδοιπόρου τῆς, ἐν τοσοῦτῳ αὕτη πάντοτε καὶ πανταχῶ με κατεδίκων ἐπιμόνος ὡς Ἐρινύς . . . Ὁ Λουεκάνιτς μετὰ τῶν μυστηριωδῶν θλιμεμάτων του, τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ πενηγῆτος αὐτοῦ μειδιάματος παρῖστατο ὡσαύτως διגעκῶς εἰς τὸν νοῦν μου. Αὕτῃ ἡ οἰκία, ὅτε ἀνεμνησθόμεν αὐτῆς, ἐκείνη ἐνδομῶχος καὶ χαρεκάκως μὲ προσέβλεπε διὰ τῶν ἡμικλειστων παραπαταμάτων τῶν παραθῶνον τῆς καὶ τρόπον τινὰ μὲ ἐγλάσασθαι λέγουσα: "καὶ ἐν τοσοῦτῳ οὐδὲν θέλεις μάθει!" Ἐπὶ τέ

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΟΥ ΑΙΟΛΟΥ.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ περιηγητικοῦ τοῦ ΕΙΛΙΣΙΕ ΚΕΚΛΟΥΣ.)

Αἱ νῆσοι αὐταί, ὡς ἐδόξαζεν ἡ ἀρχαία παράδοσις, κείνται παρὰ τὴν Σικελίαν καὶ ἀποτελοῦσι σύμπλεκμα, γνωστὸν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου. Αἱ μεγαλειότεραι κατὰ τὴν ἔκτασιν εἶναι ἡ νῆσος Βολκάνος καὶ ἡ Λιπάρα, εἰς τὰς ὁποίας ἡ εὐκολωτέρα μετάβασις εἶναι ἐκ τῆς πόλεως Μιλάτσου. Εὐρισκόμενος ἐν Μιλάτῳ ἀπεφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτάς, καὶ πρὸς τοῦτο μετέβην εἰς τὸ παράλιον, ὅπως ἐπιθεωρήσω οὐχὶ τόσο τὴν λέμβον, ἥς ἐμελλον νὰ ἐπιβῶ, ἀλλὰ μάλιν τὸν λερνοῦχον, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ μὲ ὀδηγήσῃ. Οἱ πλείστοι τῶν λερνοῦχων τούτων εἶχον φυσιογνωμίαν οὐχὶ πολλὴ ἐκυστικὴν καὶ ἐπὶ πολλῶν ὥραν ἤμην ἐν ἀπορίᾳ τίνα ἐξ αὐτῶν νὰ προτιμήσω. Τέλος εἶδον στυβαρὸν γέροντα μὲ κατάλευκον κόμην, οὗ ἡ φυσιογνωμία μοὶ ἐφάνη καὶ εὐφύης καὶ γλυκεῖα. Μετὰ θορυαίαν διαπραγματεύσασιν ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Ὁ γέρον ἀλιεὺς ἔσπευσεν ἀμέσως ν' ἀγοράσῃ τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸν διάπλου τροφάς καὶ ἐντὸς μίαις ὥρας τὰ πάντα ἔσαν ἔτοιμα. Ὁ Δὸν Γεατάνος (οὗτως ἐλέγετο ὁ λερνοῦχος) μοὶ παρουσίασε τὸν σύντροφόν του, κωφάλλον τίνα ναύτην, ὅστις εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγάλην πρὸς ἐμὲ ἐδείξε συμπάθειαν, ἣν ἐξέφραζε διὰ φωνῶν ἀσυναρτήτων. Τέλος ἐτοποθετήθη ἐν τῇ εὐρυχώρῳ λέμβῳ καὶ ἀπεχωρισθῆμεν τῆς προκομίας.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μου ὁ ἥλιος ἤτοιμάζετο νὰ δύσῃ ὕψισθεν τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ ἔλαμπον διὰ μέσου τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν ἑλαιῶν. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ἐκἀμπτομεν τὸ ἀκρωτήριο καὶ εἰσεπλέομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διευθύνοντες τὴν πρῶραν τῆς λέμβου πρὸς τὴν κατάχρυσον τοῦ ἡλίου θύσαν. Ἡ θάλασσα τῆν τοσοῦτον γαληνία, ὥστε ὁ κυβερνήτης δὲν εἰδίστασε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ πηδάλιον τῆς λέμβου του εἰς τὰς ἀπειροὺς χεῖράς μου. Πέριξ ἡμῶν ἡ λάμπουσα ἀτμοσφαῖρα κατωπρίζετο ἐν τῇ λειψ τῶν ὑδάτων κατόπτρῳ ὡς ἐν ἑτέρῳ καθαρῷ οὐρανῷ. Βαθμηδὸν ἡ λάμψις ἐσοδέσθη, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μετεβλήθη εἰς κίτρινον καὶ τοῦτο πάλιν εἰς λευκόχρουν ἀντανάκλασιν, ἥτις καὶ αὕτη μετ' οὐ πολλὴ ἐξηλείφθη. Ὅπισθεν ἡμῶν οἱ ἀπτόμοι τῆς ἀκτῆς τοῦ Μιλάτσου θράχοι ἐκαλύπτοντο βαθμηδὸν ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς νυκτός. Πρὸς δυσμάς ἐφαίνετο θεσθισμένη ἐντὸς ὀμίχλης ἡ νῆσος Βολκάνος πρὸς ἣν ἐπλέομεν. Διὰ νὰ μὴ παρεκτραπῶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ κρατῶ τὰ ἐλέμματα μου προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀστέρος Ὁρίωνος, ὅστις ποτὲ μὲν ἐκαλύπτετο ἄλλοτε δὲ μοὶ ἐφανεροῦτο πάλιν ὀπίσθεν τοῦ μεγάλου τῆς λέμβου πανίου. Βραδύτερον δὲ καὶ ἡ σελήνη, ἀνατέλλουσα ὀπίσθεν τῶν ὄρεων τῆς Καλαυρίας, ἤλθε καὶ αὕτη συνοδοιπόρος ἡμῶν καὶ ἐξετύλιξεν εἰς τὸν ὄλκον τῆς λέμβου τὴν ἀπέραντον ὄθνην τῶν ἀργυρῶν αὐτῆς ἀκτίνων. Μέδουσαι, αἵτινες ἐφαίνοντο πεπυρατωμένα, διήρχοντο ὑπὸ τὴν λέμβον ἐν πυκναῖς ἀγέλαις. Ὡ! πόσον εὐχάριστον εἶναι, κατὰ τὰς λαμπράς νύκτας τῆς μεσογείου νὰ συνδυάσῃ τις τὰς ἰδέας πρὸς τὴν φύσιν καὶ νὰ ὀνειροπολῇ περὶ τῶν μόνων πραγμάτων, τὰ ὁποία παρέχουσιν ἡμῖν ἀξίαν τινὰ ἐν τῇ ταχεῖα τοῦ βίου διαβάσει, περὶ ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς ἐλευθερίας!

Ὁ διάπλους διήρκεσεν ὀκτὼ ὥρας. Ἐπὶ τέλους κατάκοπος εἶχον κοιμηθῆ· ὁ κωφάλλος ἔλαβε τὴν θέσιν μου εἰς τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ κυβερνήτης τῆς λέμβου ἤπλωσε πανίον ὑπεράνω

μου ὅπως μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐπιβλαβοῦς τῶν νυκτῶν ὄρου. Ὅτε δὲ ἡ λέμβος προσήραξεν εἰς τὴν ἀμυγδαλὴν τοῦ Βολκάνου παραλίαν, ἐξύπνησα αἴφνης καὶ παρετήρησα περὶ ἐμαυτὸν διὰ μέσου τῆς ἀμυγδαλῆς τῆς αὐτῆς λάμψεως. Ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ καταπληκτικοῦ τῶν σκωριῶν σωροῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν νῆσον, ἦτο ἐντύπωσις φρικτῆ. Ἦδη μακρόθεν εἶχον ἴδει τὸ μεσημερινὸν τῆς νήσου ταύτης μέρος, ὅτε εὐρισκόμην ἐν Τυνδαρίδι, τῇ μικρῇ τῆς Σικελίας πόλει· εἶναι μὲν καὶ ἐκεῖ ἡ χώρα ἐρηρὰ καὶ ἄγονος, ἀλλ' ὅπως ὅποτε τῆδε κἀκεῖσιν ἐσπαρμένα φαίνονται δένδρα τινὰ καὶ ἴχνη τοῦλάχιστον φουτίαι· καὶ τινες μικροὶ οἰκίσκοι διακρίνονται ἀνήκοντες εἰς γεωργούς. Τὸ θόρειον ὄρος τῆς νήσου μέρος, ἐν ᾧ εὐρίσκειται ὁ μικρὸς ὄρυμος, εἰς δὲν εἰσεπλέοσαμεν, δὲν παρουσιάζει ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ θανάτου. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη φουτία ἐπὶ τῶν ἐτηρῶν θράχων νομίζει τις ὅτι ἐλέπει χώρας τῆς σελήνης, ὅπου τὸ τηλεσκοπίον δὲν διακρίνει ἢ ἡφαιστίου κρατήρα, θαθείας χαράδρας καὶ σωροὺς λάθας καὶ σκωριῶν. Οἱ θράχοι εἶναι ἢ μέλας ἢ θαθεὸς χρώματος ἐρυθροῦ, ἐὼ καὶ ἐκεῖ φαιοὶ καὶ κίτρινοι — πράσινοι ὄρους οὐδαμῶς. Τὰ πάντα εἶναι λάθα καὶ σκωρία, ὡς κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ παφλάζων ὄγκος ἐξηλθεν ἐκ τοῦ βάθους τῶν ὑδάτων. Πρὸς τ' ἀριστερὰ ὑψοῦται μέγας ἡφαιστίος κῶνος, ἐν τῇ μέσῳ τοῦ οὐλοῦ γαίνει εὐρὺς κρατήρ· πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τὸ ὄρος Βολκανέλλον· καὶ αὐτὸς ὁ ὄρυμος, ἐν ᾧ ἠγκυροβόλησεν ἡ λέμβος ἡμῶν, εἶναι ἀρχαῖος κρατήρ ὑποβρύχιος.

Μόλις εἶχον ἀράξει, ἀνὴρ τις ἐξερχόμενος ἐκ σπηλαίου εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βολκανέλλου ἤλθε πρὸς συνάντησίν μου. Ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ ὀδηγὸς τοῦ ἡφαιστίου. Μ' ἐχαίρειτος καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν διητυβήθη πρὸς τὸν μέγαν κρατήρα θαδίξων ἔδηματι γοργῷ ἐμπροσθέν μου. Ἡ ἀτραπὸς παρακλινοῦσε κατ' ἀρχὰς μικρὰν πεδιάδα, σχηματισθεῖσαν ἐξ ὄλων τῶν περιτριμμάτων τὰ ὁποία παρασύρουσιν οἱ χεῖμαρροι, κατόπιν δὲ ἀνέρχεται εἰς τὰ τραχιώδη τοῦ ἡφαιστίου ὑψώματα. Τὸ ἔδαφος ἔχει ὑπὸ τὰ θέματα ὡς ὁ θάλας ὑπογείου· ἔθνην κἀκεῖσιν φαίνονται κρυσταλλώσεις καλύπτουσαι ὡς πλάκες τὴν γῆν. Ἄτμοι, οἵτινες τὴν ἡμέραν εἶναι στακτόχρους καὶ τὴν νύκτα παρουσιάζονται ἐρυθροὶ, ἐπικλύθηνται τοῦ ὄρου, καὶ κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τὴν συμπύκνωσιν τῶν ἡφαιστίων δυνάμεων, σοσφορεύονται ὡς νέφη πυκνὰ πρὸς τὸ στέμιον τοῦ κρατήρος ἢ ἀναφαίνονται ἐπὶ στιγμάς μόνον ὡς ἐλαφρὰ ὀμίχλη καὶ διαλύονται ἐν τῇ αἰθέρι. Οἱ κάτοικοι τῶν Λιπαρῶν νήσων θεωροῦσι τὰ νέφη τοῦ Βολκάνου ὡς ἀσφαλεῖς θαρόμετρον. Ὁ δεῖνα ἄνεμος θὰ πνεύσῃ ὅταν οἱ ἄτμοι συμπυκνῶνται θαρεῖς ἐπὶ τοῦ ὄρου· τὸ δεῖνα ἀτμοσφαιρικὸν βεῖμα θὰ ἐπικρατήσῃ ὅταν τὸ ἡφαιστίον δὲν φορῇ τὸ κάλυμμα του. Περὶ τῶν σημείων τούτων ἀνέφερον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τοῦ Πολυβίου ἤδη, καὶ ἴσως ὑπάρχει θάσις τις στηριζομένη ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων τῶν ναυτικῶν τῶν μερῶν ἐκεῖνων· ἀλλ' ὁ διάσημος Σπαλλαντοσάνης διαμφοιθεῖ τὴν ὀρθότητα αὐτῶν.

Ὅτε ἐγὼ ἐπεσκέφθην τὸ ἡφαιστίον ἄτμοι πυκνοὶ ἐπλήρουν τὸν κρατήρα. Ὁ μέγας οὗτος κρατήρ, ὁ μεγαλειότερος πάντων τῶν κρατήρων τῆς μεσημερινῆς Εὐρώπης, ἔχει περιφέρειαν δύο ὄλων χιλιομέτρων κατὰ τὸ στέμιον του· τὰ μεσημερινὰ αὐτοῦ τοιχώματα ὑψοῦνται εἰς ὕψος τριακοσίων μέτρων· ὁ πυθμὴν τοῦ κρατήρος ἔχει ἐμβαδὸν ἑκατὸν τοῦλάχιστον μέτρων. Διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης τῆς ἀναπνευομένης ἀπὸ τοῦ μεγάλου τούτου λέθης φαίνονται αἱ ἐντὸς τοῦ κρατήρος φάραγγες καὶ χαράδραι. Οἱ λίθοι οἱ ἐπὶ

τοῦ στομίου τοῦ κρατήρος εὐρισκόμενοι ὑποχωροῦσιν ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ ἔνεκα τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος ἀναγκάζεται τις νὰ κινῆται ταχέως. Ὁ ἄηρ εἶναι πεπληρωμένος ἀναθυμιάσεων ἐκ θείου, αἵτινες καθίστασι τὴν ἀναπνοὴν δύσκολον καὶ κοπιώδη. Διαρκεῖς κρότοι ὡς στεναγμοὶ καὶ συρίγματα πληροῦσι τὸν αἰθέρα καὶ πανταχόθεν ἐκασκευδονίζονται μεταξὺ τῶν πετρῶν ἄτμοι. Ἐκεῖ ἐργάται τινές, συνειθισμένοι νὰ ζῶσιν ἐν τῇ πυρὶ, ὡς αἱ σαλαμάνδραι τῆς παραδόσεως, συλλέγουσι τοὺς σταλακτῆτας τοῦ θείου, οἵτινες διαρρήγνυνται ἐν τῇ χειρὶ ἔνεκα τῆς θερμότητος, καὶ τὰς ἐκ θορικοῦ ὕψους βελόνας, αἵτινες εἰσὶ λευκαὶ ὡς τὰ τρυφερὰ τοῦ κόκκου πετρά.

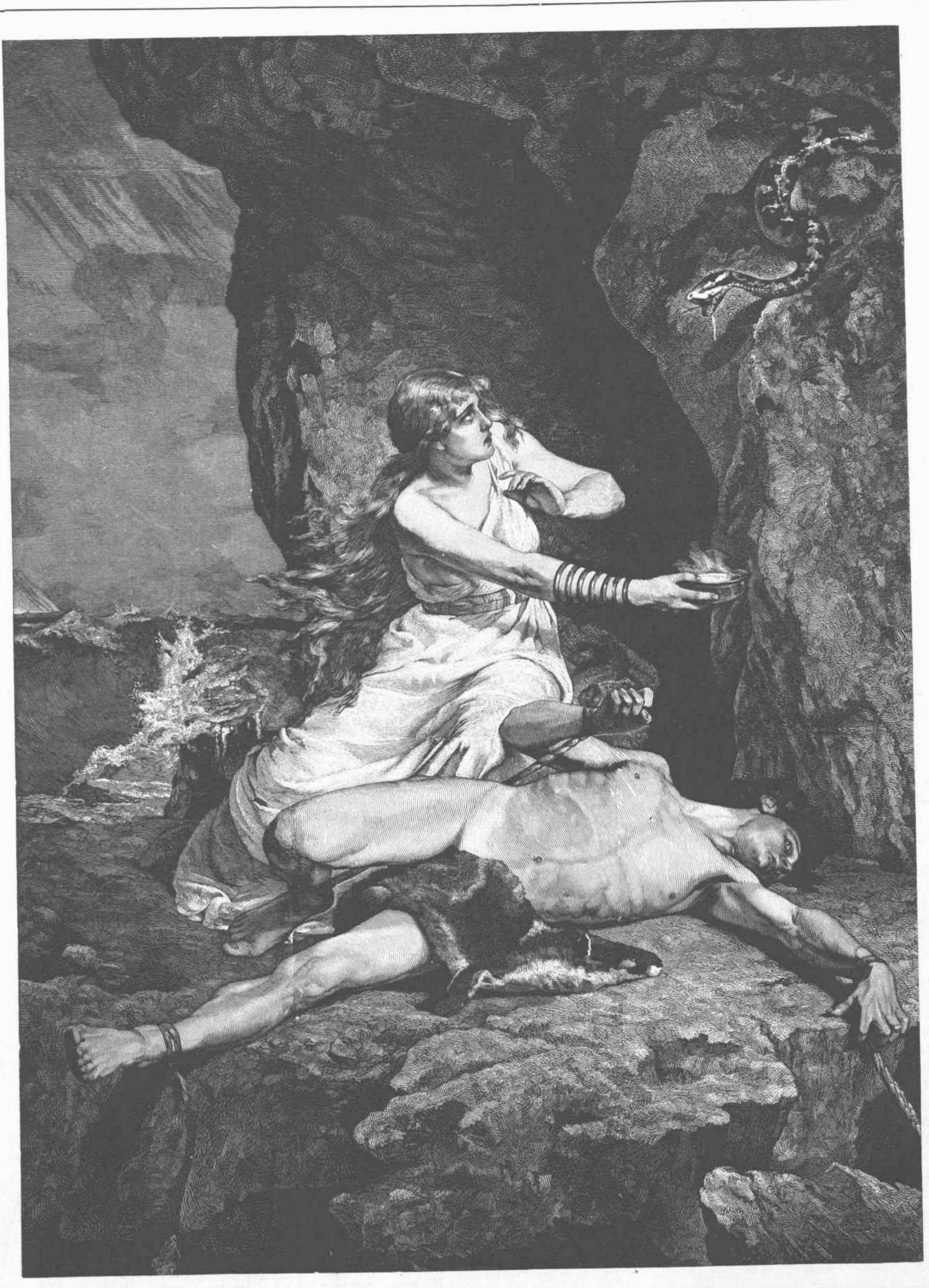
Ἐνίοτε αἱ θρογαὶ σχηματίζουσαι προσωρινὴν λίμνην ἐντὸς τοῦ λέθης, ἀλλὰ μέρος τῶν ὑδάτων χάνεται διὰ μέσου τῶν σχισμῶν τοῦ ἔδαφους, μέρος πάλιν ἐξατμίζεται ἔνεκα τῆς θερμότητος τοῦ ὄρου. Οἱ ἄτμοι οὗτοι ἀναλυθέντες ἐσγάζως παρουσίασαν θερμοκρασίαν ἀνωτέραν τῶν 360 βαθμῶν. Ἀλλὰ πάλιν ἀναθυμιάσεις, οὐχὶ ὄμως τοσοῦτον θερμαί, παρατηροῦνται εἰς ἄλλα μέρη τῆς νήσου καὶ εἰς αὐτὰ ἀκμῆ τὰ ὕδατα τοῦ κόλπου. Πολλάκις ἡ θερμοκρασία τῶν ὑδάτων τούτων εἰς τίνα μέρη εἶναι ἀρκοῦντως ὑψηλὴ ὅπως Ἄγγλοι περιηγηταὶ λάθωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θράσωσιν ὡς ἐν τῷ "μεγάλῳ τούτῳ ἀγγεῖῳ."

Ἄν καὶ ἡ νῆσος ἔχη ἕκτασιν πενήτηκοντα περίπου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, οἱ διαρκεῖς αὐτῆς κάτοικοι δὲν εἶναι ἢ ἐξ ἢ ἐπὶ ἑργάται, ἐντεταλμένοι νὰ συλλέγωσι τὸ θορικὸν ὀξὺ τοῦ κρατήρος καὶ τὸ θεῖον. Οἱ ἐργάται οὗτοι, ἀληθεῖς τρωγλοῦδοι, ῥυπαρῶς ἐνδεδυμένοι καὶ ἔχοντες ὄψιν στακτόχρου ἔνεκα τῆς κόνεως τῆς λάθας, κατοικοῦσιν ἐντὸς μικρῶν σπηλαίων εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βολκανέλλου. Ἀπεπειράθησαν ἐπανεπιλημμένως οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι νὰ καλλιεργήσωσι χορταρικά τίνα ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ τῆς τέφρας καὶ τῶν σκωριῶν, ἀλλ' αἱ ἀπέπειραι αὐτῶν ὄλα ἀπέτυχον, καὶ ἐξ ὄλης τῆς καλλιεργείας δὲν σώζονται ἢ δύο ἢ τρεῖς συκαί, αἵτινες ὑψοῦσι πρὸς οὐρανὸν τοὺς σκελετωθεῖς καὶ ἀγόνους αὐτῶν κλώνους. Τὰ ἀναγκαῖα τρώφιμα μεταφέρονται καθ' ἑβδομάδα ἐκ Λιπάρας, καὶ ἂν ποτε ἡ λέμβος δὲν ἤθελεν ἐκτελέσει τὸν πλοῦν οἱ ἐργάται θὰ ἀπέθνησκον τῆς πείνης.

Ἐννοεῖται ὅτι τοιοῦτος βίος, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἔτι τὸν ὥραιον τῆς Μεσογείου οὐρανοῦ, οὐδὲν παρέχει τὸ εὐχάριστον· διὸ καὶ οἱ ἐργάται ἔχουσι ὄψιν νοσηρὰν καὶ μελαγχολικὴν. Ἐν Μιλάτῳ μοὶ εἶπον ὅτι οἱ ἄνδρες οὗτοι ἦσαν ἀρχαῖοι λησταὶ ἐξορισθέντες ἐκ Καλαυρίας. Διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου ἠρώτησα τὸν ὀδηγόν μου, δὲν ἐνόμιζον ἐλεύθερον πολίτην. Ὁ ὀδηγὸς ὤχρησε καὶ ῥίπτων ἐλέμματα ἐπὶ τῶν κωανῶν τῶν Ἀπεννίνων κορυφῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο πέραν τοῦ κόλπου εἰς τὸν ὄρίζοντα, μοὶ ἀπήγγησε μετὰ στεναγμοῦ. "Ναί, οὕτως ἔχει." Καὶ αὐτὸς ἀνῆκε εἰς τὴν χορταίαν τῶν ἐξοριστῶν. Ὅποιος φρικτῶδες τόπος ἐξορίας αὐτῆ ἡ φηαίσιος νῆσος, ἡ πλήρης τέφρας καὶ σκωριῶν!

Πλησίον τῆς νήσου Βολκάνου κείται ἡ νῆσος Λιπάρα, χωριστομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ στενοῦ ἐνὸς περίπου χιλιομέτρου πλάτους. Ἐν μέσῳ τοῦ πορθμοῦ ὑψοῦνται δύο θράχοι ἐν σχήματι ὀβελίσκων, ὥστε καλὸς κολυμβητῆς ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ διαπλεύσῃ κολυμβῶν τὸ στενὸν ἀναπαυόμενος ὀλίγον ἐπὶ τῶν θράχων τούτων. Ἀλλά, ὡς βεβαίως οἱ κάτοικοι, καρχαρία ἐπικίνδυνος ζῶσιν εἰς τὰ ὕδατα ἐκεῖνα.

Μεγάλῃ εἶναι ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ σωροῦ τῶν σκωριῶν, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν νῆσον Βολκάνον, καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου

Ο ΛΟΚΗΣ Η ΣΙΓΤΗΗ. (Ἀρχαία γερμανικὴ Μυθολογία.)

Λιπάρας. Έν Λιπάρα πόλις άρκεύοντες μεγάλη έκτείνεται εις τούς πρόποδας άκρωτηρίου, τό όποιον έπιστρεφεί άρχαίον φρούριον. Ό λιμήν είναι πλήρης λέμβων και πλοιαρίων. Πεδιάς άριστα καλλιεργημένη έκτείνεται περί την πόλιν, και αυτοί άκόμη οι λόφοι είναι κατάφυτοι. Ναυται και έμποροι συνωθούνται ζωηροί και φαιδροί εις τάς όδους, όπου φαίνονται και τά ήλιοκαυμένα πρόσωπα άρχαίων ληστών της Καλαυριάς, εις τούς όποιους ή κυβέρνησις ήρσιε τόπον διαμονής την νήσον ταύτην, και όστινες ζώον εκ των εισοδημάτων των ειρηνικώς και ήσυχως. Μ' έθεθαίωσαν ότι δεν ύπάρχει παράδειγμα, εις τών ληστών τούτων να κατεχράσθη ποτέ της ήμισυθερίας ταύτης.

Η Λιπάρα είναι γή έπαγγελίας διά τούς γεωλόγους και τούς μεταλλουργούς. Έχει και ή Λιπάρα ήφαιστια, κρατήρας, λάθας, τό Λευκόδουρον συνίσταται εκ κισσώδους (έλαφροπέτρας) ήτις μακρόθεν παρέχει την θέαν χιονοσκεπούς άγρού. Σωροί κισσώδους πληρούσι τάς χαράδρας τών όρών από της κορυφής μέχρι της θαλάσσης, και πολλάκις ή έλαχριστή κίνησις, έν όμμα ή και αυτή ή πνοή του άνέμου άρχει όπως άποσπάση χιλιάδας τούτων πετρών, όστινες κυλιθόμεναι πίπτουσιν εις τήν θαλάσσαν και παρασύρονται υπό των κυμάτων, τών διαθροχύντων τούς πρόποδας του όρους.

Η νήσος Λιπάρα έχει και άλλα αξιοθέατα άντικείμενα, ως τό σήλκιον τών μόλων (dei Molini), όπου κατ' άρχαίαν τινά παράδοσιν, κατέφυγον τό διάβολος μάτην έλπίζον ν' άποφυγή την μάγαν του 'Αγίου Καλοήρου, και όθεν πάλιν διέφυγεν όπως κρημισθί έντός του κρατήρος του Βολκάνου, όστις είναι ή μεγάλη πύλη του ήδου. Προς τά φυσικά ταύτα θαύματα ή Λιπάρα παρέχει ως εκ της θέσεως της την καταλληλοτέραν οκοπιάν διά τών θέλοντα να παρατηρήσθ του άρχιπελάγους τούτου τών νήσων του Αιόλου· διότι κείται έν τή κέντρη τριών ήφαιστιών σειρών, ών ή πρώτη διευθύνεται προς νότον προς την νήσον Βολκάνον, ή δευτέρα δυτικώς προς την 'Αλικούδαν, και ή τρίτη θορειο-ανατολικώς προς την νήσον Στρώπολην, τών μέγαν τούτων της Μεσογείου φάρου. Δέν γυρίζουσα εν έπισκαυθί τό ήφαιστιον Στρώπολην, άλλ' ούδέποτε θά ληρομήσω την εντόπισιν, ή μοι έπροέβην και μακρόθεν ή θέα της μεγάλης ταύτης κωνιζούσης πυραμίδος. Έκ της μορφής αυτής έννοιε τις εύκόλως ότι ή θέσις αυτής στηρίζεται έν τή πυθμένη της θαλάσσης εις βάθος καταπληκτικόν. Όσοι παραπέσουσι την νήσον ταύτην αισθάνονται ως να μεταιωροούντο έν τή κενή, και ως να έπλεεν ή λέμβος των εις τών άέρα κατά τό ήμισυ του όρους· τόσον άποτόμως ουθίζεται ή πυραμίς έντός της θαλάσσης.

Η έπιστροφή ήμών εξεταλέσθη άνευ έκτόκτου τιγός συμβάντος· μόνον πλησίον του άκρωτηρίου του Μιλάσου τά κύματα έκτύπων μετά τοςού της όρμης, ώστε, χόρην της κοινής σωτηρίας, ήναγκάσθη να παραιτηθί της θέσεως μου του πρδαιλοχού και κατασχυμένους να περιορισθί εις τό βάθος της λέμβου.

(Έκ του Γαλλικού.)

ΜΙΧΑΗΛ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

Ιστορικόν διήγημα.
(Συνέχεια.)

Βαβεία σιωπή διεδέθη τό λόγους τούτους του Μουζάλωνος. Όλων τά θέλήματα ήσαν έστραμμένα προς τόν άνδρα εκείνον, όστις εκ της έπιφανούς αυτού θέσεως μετά τοςούτης όμί-

λησε μετροφροσύνης. Ό Μουζάλων διά της άγορευσεώς του είχαν άφρολίσει και τούς άσπονδοτέρους τών εχθρών του· ή ευχλωτιία του είχαν άμβλυήσει τά όβια έξοψη, τά όποια έπεκρέμνυη ναφ έτελέσθη κατά την τότε έπικρατούσαν συνήθειαν την έννάτην από του θανάτου ήμέραν τό μηνημόσουν ύπέρ άναπούσεως της ψυχής του άποθανόντος αυτοκράτορος. Τό έθιμον τούτο της τελέσεως μηνημόσουνο κατά την έννάτην του θανάτου ήμέραν έπικρατεί μέχρι σήμερον έν ταις έλληνικαις χώραις.

Έν γωνία τινί της αιθούσης άνήρ τις είχαν ώχρίασει εις τούς τελευταίους του Μουζάλωνος λόγους. Ό άνήρ ούτος ήτο ο Μιχαήλ Παλαιολόγος. Ουδέεις όμως ήδύνατο να έννοσή έν τή προσωπή αυτού της καρδίας του τά μυστικά αισθήματα. Ό Παλαιολόγος παρατήρησε την θαβείαν έντόπισιν, ήν οι λόγοι του Μουζάλωνος ένεποιήσαν τή συνελεύσει· ο Παλαιολόγος είδε πως θαμνηδόν ή εκπλήξει και ο θαυμασμός κατέλαβον την θέσιν του μίσους και της αντίζηλείας, και έν τή όμα προπαρεκείωσε τό σκεδούν του. Ό ένύμνος πολιτικός ένόησεν ότι ο Μουζάλων παρατούμενος της έπιφανούς θέσεως έν μέση του γενικού θαυμασμού καθίστατο πολύ πλέον έπικίνδυνος του Μουζάλωνος κατέχοντες την ύψηλήν θέσιν και γινόμενον σκοπού τών βαλμών της περιφρονησεως και του μίσους. Ό Παλαιολόγος έπι πολύ δεν έδίστασεν, άλλ' άμέσως ως έμπειρος και δροδεκτής στρατηγός προσέβη εις την έκτέλεσιν του σκεδίου του. Πλησιάσας προς τόν Μουζάλωνα ειπε μετά της εύήχου αυτού και γλυκείας φωνής:

— Γενναίε Μουζάλων, μή έπιμένης θέλων να ήγκαταλείψης θέσιν, ήν τοςούτον έπαθώς κατέχεις. Και άν ήσο μακράν ήμών σήμερον, πάλιν προς σε και μόνον ήθέλωμεν άπεισεί, σε και μόνον ήθέλωμεν έκλέξει. Περμιένος την άπόφασιν ήμών; Ζητείς τό ψήφος ήμών; Και τίς μεταξύ ήμών ήθελεν εισθαι τοςούτον θρασύς, όπως παρακούση εις τάς τελευταίας του άειμνήτου ήμών κυρίου θαλίνας; Βάδιζε, Μουζάλων, την όδόν ήν έστράφη· ήμεεις θέλωμεν εξακολουθεί συμφορούμενοι προς τάς οδηγίας σου και προς τάς έμπειρούσι σου. Τούτο άπαιτεί ή ασφάλεια του νεαρού ήμών άννατος, τουτο άπαιτεί ή ευημερία της χώρας ήμών. Και άν, προσέβησιν ο Παλαιολόγος, στρεφόμενος προς τούς περισταμένους, και άν έν τή όμνησει ταύτη ύπάρχη τις άλλοισιν έχων γνώμην, ως έμφανισθή και ως όμιλήση έλευθερίας. — Πλήν θέλω, και με άκραν της καρδίας μου αγαλλιάσαι τό θέλω, ότι πέντες συντάσσονται προς την γνώμην μου. Ό Μουζάλων είναι ο μόνος άξιος του αυτοκράτορος ήμών κηδεμών!

Παρασταμέναι έπιστημιαί άνήγγιχσαν έν τή εύρεία του θρόνου αιθούσης. Ό Μουζάλων, ο υίός του πτωχού και άρανούς θαλαμηπόλου, έτέλει θρήαμβον οίος άλλίους έν τή κοσμική τούτην δέδοται άνθρώποις. Ζωηρώς έλαμφεν ο όφθαλμός του έπι τή τοιαύτη γενική έπιδιοκιμασία.

Αλλά πόσον πικρώς ήπατάτο ο ταλαίπωρος άνήρ! Πόσον άπατηλά είναι πολλάκις τά τοιαύτα σημεία, και πόσους ήδη ώδήγησαν ταύτα προς τών κρημών! Έν αυτώ τή θρηάμβω του πανισχύρου κηδεμόνος ένέκρινε ήδη τά σπέρματα της φρικώδους αυτού πτώσεως, και κατ' εκείνην την στιγμήν ούδ' αυτός ο Παλαιολόγος ήδύνατο να προΐθη, ότι τή μέν Μουζάλωνι παρεκείναζε πρόωρον τάφον, έαυτώ δέ θρόνον.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.
ΛΙΓΡΙΟΣ ΦΟΝΟΣ.**

Υπό τούς ύπογείους θόλους της μονής του Σωσάνδρου, ένθα πρό πολλών ήδη επών άνεπαύοντο τά όστά του μεγάλου Βατάτζα, κατεβέθη και ο νεκρός του Θεόδωρου Λασκάρους, όστις πριν άποθάνη εξέστρεψε την έπιθυμίαν του να ταφή πλησίον του πατρός του.

Η μονή του Σωσάνδρου έκείτο εις άπόστασιν δύο ώρών από της πόλεως έπι χαριέντος λόφου, όθεν τό θέλημα εξουσίαζε την πόλιν και την έκτεταμένην πεδιάδα. Εκεί, έν τή μικρή της μονής ναφ έτελέσθη κατά την τότε έπικρατούσαν συνήθειαν την έννάτην από του θανάτου ήμέραν τό μηνημόσουν ύπέρ άναπούσεως της ψυχής του άποθανόντος αυτοκράτορος. Τό έθιμον τούτο της τελέσεως μηνημόσουνο κατά την έννάτην του θανάτου ήμέραν έπικρατεί μέχρι σήμερον έν ταις έλληνικαις χώραις.

Ό Μουζάλων, άναγνωρισθείς πλέον όριστικώς ως κηδεμών του άνήλικου αυτοκράτορος και ως τούτου έγκαταστάς, είχαν ήδη αναλάσει μεθ' όλου του φλογερου αυτού ζήλου και της ειλικρινούς αυτού άφοσιώσεως τά έπίνοια αυτού καθήκοντα. Πιστώς εις τόν όρκον έμμένον, έν όρκισθή ένόπισιν τό άποθηνήκουσος ήγμεόνος, εκέπιπτε ήδη περί τών μέσων, δι' ών να καταστήσει τόν νεαρόν βασιλέα άντάξιον του πατρός και του πάππου αυτού. Και έν τών πρώτων του μελημάτων ήτο να όρίση αυτώ ως κατωκίαν τό ισχυρόν παρά τόν Έρμον φρούριον, τό όποιον ο αυτοκράτωρ Θεόδωρος είχε τοςούτον καταλήλιως όχυρώσει· δεν ήθελε ν' άφύση τό άπειρον παιδίον εκτεθειμένον έν τή μεγάρη της πόλεως εις τάς ραδιουργίας, εις την άντιζηλείαν και εις τάς κολακείας τών αυλικών. Έπειτα δε απέλυσε την εκ Βαραγγήνων και εξ Ιταλών μισθωτών συγκεμένην σοματοφυλακήν και ένεπιστέυθη την φρουρίαν του ιερού του άνακτος προσώπου εις σωμα εκλεκτών Έλλήνων δορυφόρων, καθητημένον έν πιστων και στιβαρών άνδρών. Ό Μουζάλων όλίγην είχαν άνέκαθεν έμπιστοσύνην εις τούς μισθωτούς Βαραγγήνους, όστινες προσέφερον τάς ύπηρεσίας τον επί πλειοδοσία, και άσεστρέφο τούς Ιταλούς τυχοδιώκτας, όστινες γλισχρως μισοδοτούμενοι τή αλλη του αυτοκράτορος Βαλδουίνου έν Κωνσταντινουπόλει, είχαν καταφύγει εις την Άσίαν, όπου έν τή αλλη του μεγαλοδούρου Έλληνης αυτοκράτορος ήλιπζον να τύχουσι και γενναιότερας μισοδοσίας και μέρους μεγαλειώτους εις τά πολεμικά τρώματα. Ισως οι άνθρώποι ούτοι προησθάνοντο ότι έν δραχεί χρόνι οι Έλληνες ήθελον άνακήσει πάλιν την άρχαίαν αυτών πρωτεύουσαν, και άνελογίζοντο μετ' ευχαριστήσεως τό κέρδος όπερ έν τοιαύτη περιπτώσει ήθελε προκύβει και δι' αυτούς. Οι Ιταλοί ούτοι ήσαν οι άπόγονοι τών ίπποτών εκείνων Σταυροφόρων, όστινες υπό την οδηγίαν του μεγαλοπρεπούς μαρκησίου της Μομφρατίης και του άνδρειου όδωγ της Βενετίας Δανδύλου είχαν ποτε μεταβή εις Κωνσταντινουπόλιν· άλλ' οι υίοι είχαν άπολέσει τάς άρετάς των πατέρων, είχαν γενίει φιλοχρηματοί και άρπαγες, άνδρες ούδεν αισθήμα έχοντες ούτε προς τόν άτυχό ήγμεόνα, τόν παρά τόν Βόσπορον βασιλεύοντα, ούτε προς τόν Έλληνα αυτοκράτορα, εις ού την ύπηρεσίαν έν Άσία εισήγγοντο. Ό Θεόδωρος Λασκαρικός, όστις κατ' όλον αυτού τόν βίον και ίδίως κατά την θραγειάν αυτού βασιλείαν, δεν έπαυε μεριμνών περί άνακήσεως της άρχαίας πρωτεύουσας, είχε δεχθή τόν ύπηρεσίαν τών ξένων εκείνων τυχοδιωκτών, όπως δι' αυτών συμπληρώσει τάς τάξεις του στρατού του, και μικρόν έτι πρό του θανάτου αυτού είχαν αναβείσει την άρχηγίαν του ξένου τούτου σώματος εις τόν εξάδελφόν του, τόν άνδρείον Μιχαήλ Παλαιολόγον, όστις τή έφαινετο ο κατάλληλότερος όπως ύποτάξη τά άγρα έκείνα στίφη εις την στρατιωτικήν πειθαρχίαν.

Μάτην ο πιστός Μουζάλων είχε συμβουλεύσει επανειλημμένους τών αυτοκράτορα από του να συμπεριλάθη εις τάς τάξεις του στρατού τούς ξένους εκείνους όπλίτας, λέγων· "Δέν είναι

ουτοι άνδρες, εις ους δυνάμεθα να έμπιστευώμεν· είναι τυχοδιώκται, θηραδόντες μόνον τό ίδιον αυτών συμφέρον, όστινες και σε θέλουσιν ήγκαταλείπει, ως ήγκατέλιπον τόν Βαλδουίνον, όστις ήτο ο φυσικός αυτών κύριος." — Προς τόν σκοπόν ήμών, άπήνησεν ο Λάσκαρικός, έχουμεν άνάγκην χειρών· διά περιποιήσεωσιν και διά άλλων θέλω εξασφαλίσει εις ήμας τάς εκδοουλεύσεις τών άνδρών τούτων.

Αλλ' ο Μουζάλων έβλεπε τά πράγματα μετά μαλαχιέτερης ψυχραιμίας, και ήνα ένόησεν ότι ο νέος ήγμών ούδεν ήδύνατο να προσδοκή εκ της συνδρομής τών άσυντάκτων εκείνων σπιφών, προπαρεκείναζε θαμνηδόν την διαλύσιν αυτών, άφαιρέσας αυτούς τό πρώτον την φρουρίαν του προσώπου του ήγμεόνος.

Παρά τών άντιπάλων του ισχυρού κηδεμόνος διαρθεζόμενοι οι ξένοι στρατιωταί ήρξαντο άνανανών μεμψιμοιρούντες και κατηγορούον τόν Μουζάλωνα ως άδικον και μισόξενον· ήθελεν, έλεγον, να τούς άποείνηση από της ενόσιας του αυτοκράτορος, και να έμποιήση αυτούς από του να παράσχωσι τάς ύπηρεσίας και των εις τόν βασιλέα και κύριόν των, και τούτου ένεκα περιφρονη αυτούς και άποστρέφεται. Και ή δυσαρέσεια αυτών εκορυφώθη εις τούτον θαμνόν, όπως εξέπεμπον κατά του Μουζάλωνος τάς φροβηρωτέρως άγάς και όπλισμένους διαστρεφον τάς όδους, άποκαλιπτες κηρύττοντες ότι ίδιαι χειροί θέλουσι τιμωρήσει τόν προδότην κηδεμόνα και έλευθρώσει τόν νέον ήγμεόνα από τούς ένυχασι αιμοδύρους τίρσοις. Αί απειλαί αυται και ο φόβος, μή τά άπατα εκείνα στίφη· τά ύπό τάς διαταγάς όθλιον εχθρών διατελούσαν, προεβών εις άρπαγήν του έστεμμένου παιδός, παρακίνησαν τόν Μουζάλωνα να προσολάξη τόν αυτοκράτορα όπισθεν τών όχυρών του φρουρίου επάλαςων.

Αλλ' αυτή ή πρόνοια διαρθεθισεν έτι μάλλον τά πνεύματα τών άγγιων εκείνων όπλιτών, και ήδη από ήμερών έτετέλει ή Μαγνησία έν μεγάλη ταραχή, κυκλοφορουσών άνά πάσαν στιγμήν φημίον περί επικειμένους στόσεωσιν και ταραχών. Ό Μουζάλων όμως, ισχυρός έν τή δικαίη του και άποφασισμένος να έπιτελέση τό καθήκον του, φύσει δε άνδρείος και άπτήτος, άντέστρεψε κατ' όλον των διαδόσεων εκείνων την ψυχρωτέραν περιφρονησιν. Οι έχθροί του εγώνον όπισθεν τών νότων του και ήκόωνον τά είση των ησθάνοντο ότι ή πτώσις του πανισχύρου άνδρός επέκειτο· έβλεπον μακρόθεν έπικροεμάμενον επί της κεφαλής του νέου μέλαν και άπειλητικόν και έν πορετώδει άνυπομονησί περιέμενον την έκρηγήν της θυελλής. Η ήμέρα του μηνημόσουνο έφαινετο αυτούς ή καταληλοτέρα στιγμή πρός ένναρξιν της ενόπλου άντιστάσεως.

Και τότε συνέβαινεν, ότι σήμερον πολλάκις συμβαίνει. Αί έκτακτοι τελεταί και αι θηνικαί έορτα εύπρόσδεκτοι εισ δι' τούς ταραχοποιούς ήμέραι. Αί ήμέραι αυται είναι ώσαι ο σπινθήρ ο παράγον πυρκαϊάν· ή εύφροσίνε όλη κείται έτοιμή και συσσωρευμένη· έλλαίπει ο σπινθήρ, έν παρέχει ή έπίσημος ήμέρα, κατ' ήν τά πνεύματα διατελούσιν έν εδάφει και ταραχί. Τοιαύτην ήμέραν περιέμενον και του Μουζάλωνος οι έχθροί.

Έλος ήγλε και ή έννάτη αυτη μετά τόν θάνατον του Θεόδωρου Λασκάρους ήμερα. Από πρωίας ήδη πάντες οι άνώτατοι του κράτους λειτουργοί, οι συγγενείς της αυτοκρατορικής οικογενείας, οι έν Μαγνησία παρόντες στρατηγοί και οι ιερείς, έχοντες επί κεφαλής τόν σεβάσιμον της Λέσβου άρχιεπίσκοπον, μεταβήσαν εις την μονήν του Σωσάνδρου, όπου έμελλε να ψαλή επί του τάφου του αυτοκράτορος ή νεκρωσίμοσ

άκολουθία. Ό μικρός της μονής ναός είχε διασκευασθή καταλήλιως διά την περίστασιν· μελανα παραπλάσματα εκάλυτον την θύραν και τά παράθωρα· διπλή εισρά λαμπάδων εφώτιζε τόν ναόν. Η ώραία πύλη, τό τέμπλον, ή άγία Τράπεζα και όλα τά ιερά σκεύη είχαν μελανα καλύμματα. Έν τή μέση του ναού ύψουτο νεαυική λάρναξ, ήν εκάλυπτε πορφυρούν χρυσοκέντητον κάλυμμα και έφ' ής άπήστραπτε τό αυτοκρατορικόν στέμμα. Έκατέρωθεν του τέμπλου ίσταντο οι ψάλλται, και πρό της ώραίας πύλης οι ιερείς, μελαίνιας ένδεδυμένοι στολάς, περιεκύκλιον τόν άρχιερέα. Έν τή μέση του ναού και τό πρόσωπον προς τό τέμπλον έχοντες έστραμμένον ίσταντο οι δύο ήγμοί του άποθανόντος αυτοκράτορος θέσιοι, και όπισθεν αυτών ίσταντο ο Μιχαήλ Παλαιολόγος, και παρ' αυτώ ο κηδεμών Γεώργιος Μουζάλων, όστις είχε πλησίον του τών πιστών αυτού γραμματέα Θεοφύλακτον, έχοντα προς τόν Μουζάλωνα μεγάλην όμοιότητα και κατά τό άνάστημα και κατά τό του προσώπου χαρακτηριστικά.

Ό νέος αυτοκράτωρ δεν παρευρίκατο εις τό μνημόσουν και τόσον κατά προτροπήν του Μουζάλωνος, όστις δεν ήθελε να εκλίση τό ρουφερόν παύσιον εις τάς συγκαυσεις νεκρωσίμου τελετής. Ώσαύτως κατά διαταγήν του Μουζάλωνος ούδεν εις εύρίκασιν έν τή ναφ όπλοφόρος. Ό Μουζάλων άπεστρέβετο πάσαν στρατιωτικήν παραταξίν έν τή αίση του Κυρίου, ένθα έπρόκειτο έν κατανύξει να γεινοσαιν οι δεήσεις ύπέρ άναπαύσεως της ψυχής του ματαστάντος.

Πόσον διάφοροι είναι αι ιδέαι τών νεωτέρων χρόνων! Σήμερον, μετά παρέλευσιν εξακοσίων έτων από της ήμέρας, ής τό συμβάντα αφηγησώμεθα, ούδεμία σχεδόν λαμβάνει χόρην τελετής έν τή ναφ χωρίς ν' άκούσται ο κρότος συρομένων ιερών και να φαίνεται ή λάμψις όπλων και άλλων πολεμικών προσετρημάτων, τά όποια ούδόλωσ συμειδάζονται παρά τών ειρηνικών χαυρακτηρα τελετής θρησκευτικής. Και τούτο άνοίκειοσ μετασοδία, δι' ής επιδεικνύεται ή άνθρωπίν άδυναμία ένόπισιν του άνωτάτου Όντος, του διαπέοντος τάς τύχας τών λαών και τών βασιλέων.

Ητο ή δεκατή ώρα της πρωίας, ότε ο αρχιερέως παρακολουθούμενος υπό τών ιερέων, εζήλθε της ώραίας πύλης όπως αναγνώση τάς συνήθεις νεκρωσίμοσ εύράς.

Έν τοςούτῳ έν ύψηλό του παρά τόν Έρμον φρουρίου πήρην εκάθητο μόνος παρά τό παράθυρον ο πούς αυτοκράτωρ και παρατήρει την πεδιάδα και τόν διαθρέχοντα αυτήν ποταμόν, όστις ήρμος και διαυγής κάτωθεν του φρουρίου έρρεεν. Ό αυτοκράτωρ Ιωάννης είχε κόμην ξανθήν και πικνή· ο δε όφθαλμός του είχε την θαβείαν εκείνην και γλυκειάν λάμψιν, ής είχε κληρονομήσει παρά του πατρός του και κυρίως παρά της μητρός του, ήτις υπήρξε μία τών ώραιότερων της εποχής της ήγεμονίδος. Ότι έλλειπεν εις τόν έστεμμένον εκείνον παιδα ήτο ή άθφα και άσφελής ζωηρότης, ήν άντλοσει συνήθως τά τέκνα έν τή άγκυλή τρυφεράς μητρός. Ό Ιωάννης ήτο δυστυχής κατά τούτο, όστις πρό επών ήδη είχε στερηθή της μητρός του, άπολέσας ως εκ τούτου και την φυσικήν εκείνην της παιδικής ήλικίας ζωηρότητα.

Αίφνης έν τή όδη, τή πρό τό φρούριον άγοσώ, εφάνη στίφος όπλοφόρων. Οι άνδρες ούτοι, όστινες εδούδίζον κατασκευμένους, άνήλθον τών περσώδη λόφων ως ει επρόκειτο να κυριεύουσιν εκ έφρόνυ τό φρούριον. Αμα δε έφθασαν πλησίον τών σκηνών, έν αίσ πρό της μεγάλης πύλης διέμενον οι αυτοκρατορικοί σοματοφύλακεσ, ήκούσθησαν θρονώδεισ άνευφημιαί, και

οι όπλοφόροι εισήλθον κραυγάζοντες και θορυθοόντες έντός της αλλής και εζήτουν να ίδωσι τόν ήγμεόνα.

— Θέλωμεν να σώσωμεν τόν κύριον και βασιλέα ήμών, εφώνασον· θέλωμεν να καταστρέψωμεν τούς άλλίους προσδότες, όστινες έπιθουλεύονται την ζωήν του! Έν ένόματι του θρόνου και της πατριδος σπεύσατε πάντες εις σωτηρίαν του κινδυνεύοντος αυτοκράτορος!

Αί άγρια εκείνα φωναί άνήγγειλον την προσέγγισιν της θυελλής.

Παρά τή αυτοκράτορι δεν είχαν μείνει ή γέροντες τινες θαλαμηπόλοι, άνδρες πιστοί και παλαιόι του Βατάτζα ύπηρέτα. Έντρομοι έσπευσαν ούτοι εις την αλλη, όπως πληροφορηθώσι περί της αιτίας της έκτάκτου εκείνης ταραχής.

— Θέλωμεν να ίδωμεν τόν βασιλέα! άνέκραξαν οι όπλοφόροι· θέλωμεν να βασιλειώμεν ότι ο σεπτός ήμών ήγμών ζή· οδηγήσατε ήμας εύθύς προς τόν άνακτα!

Κατέρχεται τέλος εις την αλλη και ο έστραμμένος πούς και ύψο την χειρά του όπως κατευνάση την εξάψιν τών κραυγάζοντων.

— Βλέπετε! άνεκαράζει εις τών στασιαστών, θέλεπατε; Ό αυτοκράτωρ έντέλλεται ήμίν να τιμωρήσωμεν τούς ένόχους. — Ναί, ναί! βασιλεύ, ήμεεις θα σε σώσωμεν εκ των χειρών άνόμων προσδοτών! Εμπρός, γενναίον τόν θρόνον ύπεραπισταί! εμπρός, πιστοί φύλακεσ τών προνομιών του ήγεμόνος! Η διαταγή του κυρίου ήμών πρέπει να έκτελεσθή άμέσως.

Ό ούτως όμιών ήτο Κάρολος τις, γενουήνιος τυροδιώκτης, όστις πρό μικρού είχεν άποπειραθή έν Κωνσταντινουπόλει να φωνεύση τόν αυτοκράτορα Βαλδουίνου, υπό τό πρόσχημα, ότι ούτος, μόνον τά συμφέροντα τών παρά τόν Βόσπορον οικουόντων Γάλλων και Βενετών έχων ύπ' όψη, επείσε έν ασυστόλιως τούς Γενοουήνιους. Καταδικασθείς εις εξορίαν ο Κάρολος ούτος μετέβη εις την Άσίαν, και έλαθεν ύπηρεσίαν έν τή αλλη του Λασκάρους, ένθα εξηκολούθει τάς άρπακτικάς και μικροπραπεισ αυτού ρηδιουργίας.

Όπως άγέλη πειναλέων και αιμοδρόων λύκων ύσφρανομένωσν την λείαν όρμη, ούτω και οι άγγριοι εκείνοι όπλίται εν φωναίς και απειλαίς εξήλθον εκ της αλλής· του φρουρίου και όρμαίοι διηρθωθήσαν προς την μονήν του Σωσάνδρου, έν ή κατ' εκείνην την ώραν τελεταίτο τό μνημόσουν του άποθανόντος αυτοκράτορος. —

(Έπειτα συνέχεια.)

ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

Ο ΛΟΚΗΣ ΚΑΙ Η ΣΙΓΓΝΗ.
(Μετά εικόνος, ώρα σελ. 261.)

Όλα τά έθνη έχουσι την άρχαίαν αυτών μυθολογία, και ή έρευνα των άρχαίων τούτων μυθολογιών άποτελεί σήμερον κλάδον εύρείας επιστήμης. Και ή μέν μυθολογία τών άρχαίων Έλλήνων και τών Ρωμαίων είναι άρκεύοντες γνωστή· όλυγότερον όμως γνωστή, και ίδίως παρ' ήμίν, είναι ή άρχαία γερμανική μυθολογία, ήτις εις πλείστα μέρη έμφανισα τα έν πρόσ την έλληνικήν σχέσιν της, προδίδει ούτω την καταγωγήν της. Οι μύθοι τών άρχαίων Γερμανών δεν έχουσι την χάριν τών έλληνοικών μύθων, άλλα τούτο άποδοτέον άφ' ενός μέν εις τών άγριώτερον χαρακτηρισί των κατοίκων της άρχαίας Γερμανίας, όστινες εισι και οι έπινοήσαντες τούς μύθους των, άφ' έτέρου δε εις τό τραχύ της χώρας των και τό σκυθρωπόν και όμυχλόωδες του ούρα-

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

Ο ΣΙΤΙΣΜΟΣ.

νοῦ. Ὁ μῦθος π. χ. τῆς Ἀφροδίτης δὲν ἤδύνατο νὰ γεννηθῆ ἢ ἐν χόρῳ εὐχέλῳ καὶ ζωηρῷ, ἐν χόρῳ ἁερὸς διαρκοῦς. Αἱ γίνορες τῆς Γερμανίας καὶ τὰ πάγῃ ἀποδοδετημένους ἄλλους μυθολογικοὺς τύπους ἔπραξε νὰ παραγάγοισιν.

Εἰς τῶν ὁμοιωτέρων μύθων τῆς ἀρχαίας γερμανικῆς μυθολογίας, μῦθος, ἐν ᾧ ἡ φαντασία ὑφίσταται εἰς τὰς φιλοσοφικὰς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σφαῖρας, καὶ τοῦ ὁποῦ παραθέτομεν εἰκόνα, παρὶστῶ τὴν καταδίκην τοῦ ἀρχαίου θεοῦ τοῦ πυρός (τοῦ Λόκη) καὶ τὴν γυναικίαν αὐτοῦ ἀπάρνησιν τῆς γυναικῆς τοῦ (τῆς ὄραίας Σιγύνης).

Ὁ Λόκη εἶναι ἡ προσωποποίησις τοῦ πυρός, ὃς ὁ Ὅδιον εἶναι ὁ θεὸς τοῦ ἀέρος, καὶ ὁ Θῶρ τῆς θεῆς. Ἐκ τῆς ποτὲ μὲν εὐεργετικῆς ποτὲ δὲ καταστροφικῆς φύσεως τοῦ πυρός ἐξηγεῖται, ὅτι ὁ Λόκη ποτὲ μὲν παρίσταται ὡς θεὸς εὐεργετικῆς, ἄλλοτε δὲ ὡς γίγας καταστροφικῆς. Πολλὰκις ὁ Λόκη εὐρίσκειται ἐν τῇ χορείᾳ τῶν θεῶν, ὡς φίλος καὶ ὁμοστράπετος αὐτῶν, καὶ ὅμως ἐνδομύχως αἰσθάνεται μῖσος κατὰ τῶν θεῶν. Ἐν τινὶ δὲ συμποσίῳ ἐν τοῖς δώμασι τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης, τοῦ Ὀλγῆ, προῦθεται τέλος ἡ δολία τοῦ Λόκη φωνή: ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦτῃ ἀναίδως συκοφαντεῖτο ὅλους τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς, γενόμενος αἷτιος ἐλαθῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις καὶ παρασκευάζων τὸν φόνον τοῦ Βαλδούρ, τοῦ ἀγαπῆτοῦ τοῦ πᾶσι θεοῦ τῶ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου. Ὁ θάνατος τοῦ φωτός προσωπώνει καὶ τὴν τελικὴν πάσῃ ζωῆς καταστροφὴν. Τοῦτο, ὡς εἶκε, παροργίζει τοὺς θεοὺς, οἵτινες ἀποφασίζουσι νὰ καταβάλλωσι τὴν ἀγέροχον τοῦ Λόκη ἐπιτροχὴν. Μετὰ πολλὰς περιπεσιᾶς ὁ Λόκη συλλαμβάνεται καὶ διὰ σιδηρῶν ἀλυστῶν προσδέεται ἐπὶ θράχου. Ὁρῶντες, ἐξεργημένοι ἐν τῇ ὑπερκιμένη πέτρᾳ, χύνει τὸν ἰσθόλον αἵλου τοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κατακειμένου δεσποῦ. Πάντες ἐγκατέλειπον τὸν ὑπὸ τῶν θεῶν καταδεδικασμένον Λόκην· μόνον ἡ Σιγύνη, ἡ σύζυγος τοῦ, τῆς ἔμενε πιστῆ. Αὐτὴ οὐ μόνον τὸν παρηκολούθησεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἀλλὰ καὶ κρατοῦσα ἐν χειρὶ κλυπελλὸν ἀποτρέπει τὰς καταπιπτούσας τοῦ αἰέλου ἰσθόλους σταγύνας· ὡσάκις δὲ ἀναγκάζεται νὰ χύσῃ τὸ πεπληρωμένον κλύπελλον καὶ σταγόν τας πᾶσι ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Λόκη, οὕτως ὑπὸ τὸσον ἰσχυρῶν καταλαμβάνεται σπασμῶν, ὥστε οἱ θράχοι αἰείονται καὶ τρέμουσιν ὅλοι. Τοὺς σπασμούς τούτους οἱ ἀνθρώποι καλοῦσι σεισμούς.

Τὴν πιστὴν ταύτην τῆς γυναικῆς ἀφοσίωσιν παρὶστῶ ἡ εἰκόνα, γραφεῖσα ἐσχάτως ἐπὶ τῇ βάσει ὁμοιωτέρων καταλαμβάνεται σπασμῶν, ὥστε οἱ θράχοι αἰείονται καὶ τρέμουσιν ὅλοι. Τοὺς σπασμούς τούτους οἱ ἀνθρώποι καλοῦσι σεισμούς.

Τὴν πιστὴν ταύτην τῆς γυναικῆς ἀφοσίωσιν παρὶστῶ ἡ εἰκόνα, γραφεῖσα ἐσχάτως ἐπὶ τῇ βάσει ὁμοιωτέρων καταλαμβάνεται σπασμῶν, ὥστε οἱ θράχοι αἰείονται καὶ τρέμουσιν ὅλοι. Τοὺς σπασμούς τούτους οἱ ἀνθρώποι καλοῦσι σεισμούς.

Ο ΣΙΤΙΣΜΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἀρ. σελ. 285.)

Ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν ἰσχυρῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἡγήσεως. Παρὶστῶ μίαν τῶν συνήθων σκηνῶν, τῶν καλῶν ἐκείων ἐν ταῖς ἀγλαῖς καὶ ταῖς ἐπαύλεσι παριστανόμενων. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον οἶδες εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εἰκόνα ἀξίαν, εἶναι τὸ ζωηρόν καὶ ἀφελὲς σὺνῆμα τῆς παραστάσεως, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ ἰδόντων αὐτὴν ἐκτεθειμένην. Τὰ πτηνὰ, τὰ περιπτόμενα καὶ περιμένοντα τὴν αἰτίουσαν τῆς νεάνιδος χεῖρα, εἶναι φυσικώτατα κατὰ τὰς ποικιλίας αὐτῶν στάσεις· ἡ νέα χωρική, ἡ προσέχουσα μὴ διὰ κινήσεώς τινος ἐκφοβισθῆ τὰ πειναλέα πτηνὰ, εἶναι πλήρης χάριτος καὶ φυσικῆς ἀφελαίας. Ὁ γράψας τὴν εἰκόνα ταύτην τεχνίτης φαίνεται ὅτι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐμελέτησε τὴν φύσιν, ἢν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Φεῦ! ὅποια στιγμή ἀπαίσια!
 Ἐν φρικτῇ τρικυμίᾳ νοῦς
 Μ' ἐγκατέλειπ' ἡ μόνη γλυκεῖα
 Τῆς ζωῆς μου ἐλπίς, ὁ θεός.
 Ναί, θεός δι' ἐμὲ αὕτη ἦτον
 Ἐδμενής, προσφιλῆς, ἐναργής
 Τὴν ψυχὴν μου πληρῶν δι' ἀρρήτων
 Ἡδονῶν ἐν τῷ Ἄλφῃ τῆς γῆς.

Ἔτρεψεν εὐλογῶν ἐξείναι τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Καὶ αὐτὴ γλυκεῖα ἐξηπλόθη, καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπέλαβε ῥέμμα εἰρήνης καὶ φωτός!

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἀρ. σελ. 264.)

Μία τῶν χειμερινῶν ἐορτῶν, ἥτις μετὰ πολλῆς τῆς πομπῆς καὶ ἐν μεγάλῃ εὐθυμίᾳ τελείται ἰδίως ἐν τῇ ἄνω Γερμανίᾳ, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἡ ἐν πλήρει χειμῶνι ἐορταζομένη. Ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἐπιστημότητος τῆς ἐορτῆς ταύτης δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἢ ὁ διεθθὼν ἐν Γερμανίᾳ ἢ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Ἐν Λατινίᾳ π. χ. ἡ μεγάλη τοῦ Ἀδουάστου πλατεῖα πληροῦται τὴν ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἐορτῆς δένδρον, ὥστε σχηματίζεται κανονικὸν δάσος μὲ ὁδοὺς καὶ διαδρόμους. Τὰ δένδρα ταῦτα εἶναι τὰ προσωριμῶς εἰς τὴν τελειάν, διότι πασίγνωστον εἶναι τὸ ἔθιμον τοῦ κοσμεῖν διὰ ταπεινῶν καὶ χρυσῶν καρπῶν καὶ διὰ κηρίων τὸ δένδρον, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσῃς ἐκείτης οἰκίας στηγόμενον. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνακτες καὶ λαός, πάντες φιλοτιμῶνται νὰ κοσμήσωσι τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀναρτῶνται καὶ ὄψα προσφερόμενα τοῖς οἰκείοις. Καὶ οἱ μὲν πλοῦστοι καὶ δυνάμενοι ἀγοράζουσι τὸ δένδρον, οἱ πτωχοὶ ὅμως μεταβαίνουσιν εἰς τὴν δάση καὶ ἐκεῖ ἀδείχ' τοῦ δασοφύλακος ἀποκόπτουσι δένδρον, τὸ ὅποιον χαίροντες μεταφέρουσιν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τοιαύτην ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ τοιαύτην σκηνὴν παρὶστῶ ἡ εἰκόνα ἡμῶν. Τὸ μικρὸν παιδίον ἐστάλη εἰς τὸ δάσος νὰ κόψῃ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων· ἐπιστρέφει δὲ ἐν μέσῳ τῶν ἄρτων καὶ πάγου, ῥιγῶν ἔσως ἐξωτερικῶς, ἐνδομύχως ὅμως θερμαινόμενον ὑπὸ τῆς προσδοκίας τῆς ὄραίας οἰκογενειακῆς ἐορτῆς καὶ τῶν ὄρων, τὰ ὅποια θὰ εὐρη ἀνηρτημένα ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ο ΣΙΤΙΣΜΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἀρ. σελ. 285.)

Ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν ἰσχυρῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἡγήσεως. Παρὶστῶ μίαν τῶν συνήθων σκηνῶν, τῶν καλῶν ἐκείων ἐν ταῖς ἀγλαῖς καὶ ταῖς ἐπαύλεσι παριστανόμενων. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον οἶδες εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εἰκόνα ἀξίαν, εἶναι τὸ ζωηρόν καὶ ἀφελὲς σὺνῆμα τῆς παραστάσεως, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ ἰδόντων αὐτὴν ἐκτεθειμένην. Τὰ πτηνὰ, τὰ περιπτόμενα καὶ περιμένοντα τὴν αἰτίουσαν τῆς νεάνιδος χεῖρα, εἶναι φυσικώτατα κατὰ τὰς ποικιλίας αὐτῶν στάσεις· ἡ νέα χωρική, ἡ προσέχουσα μὴ διὰ κινήσεώς τινος ἐκφοβισθῆ τὰ πειναλέα πτηνὰ, εἶναι πλήρης χάριτος καὶ φυσικῆς ἀφελαίας. Ὁ γράψας τὴν εἰκόνα ταύτην τεχνίτης φαίνεται ὅτι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐμελέτησε τὴν φύσιν, ἢν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας.

Ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν ἰσχυρῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἡγήσεως. Παρὶστῶ μίαν τῶν συνήθων σκηνῶν, τῶν καλῶν ἐκείων ἐν ταῖς ἀγλαῖς καὶ ταῖς ἐπαύλεσι παριστανόμενων. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον οἶδες εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εἰκόνα ἀξίαν, εἶναι τὸ ζωηρόν καὶ ἀφελὲς σὺνῆμα τῆς παραστάσεως, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ ἰδόντων αὐτὴν ἐκτεθειμένην. Τὰ πτηνὰ, τὰ περιπτόμενα καὶ περιμένοντα τὴν αἰτίουσαν τῆς νεάνιδος χεῖρα, εἶναι φυσικώτατα κατὰ τὰς ποικιλίας αὐτῶν στάσεις· ἡ νέα χωρική, ἡ προσέχουσα μὴ διὰ κινήσεώς τινος ἐκφοβισθῆ τὰ πειναλέα πτηνὰ, εἶναι πλήρης χάριτος καὶ φυσικῆς ἀφελαίας. Ὁ γράψας τὴν εἰκόνα ταύτην τεχνίτης φαίνεται ὅτι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐμελέτησε τὴν φύσιν, ἢν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Φεῦ! ὅποια στιγμή ἀπαίσια!
 Ἐν φρικτῇ τρικυμίᾳ νοῦς
 Μ' ἐγκατέλειπ' ἡ μόνη γλυκεῖα
 Τῆς ζωῆς μου ἐλπίς, ὁ θεός.
 Ναί, θεός δι' ἐμὲ αὕτη ἦτον
 Ἐδμενής, προσφιλῆς, ἐναργής
 Τὴν ψυχὴν μου πληρῶν δι' ἀρρήτων
 Ἡδονῶν ἐν τῷ Ἄλφῃ τῆς γῆς.

Ἔτρεψεν εὐλογῶν ἐξείναι τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅλου. Καὶ αὐτὴ γλυκεῖα ἐξηπλόθη, καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπέλαβε ῥέμμα εἰρήνης καὶ φωτός!

Ο ΧΕΙΜΩΝ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἀρ. σελ. 264.)

Μία τῶν χειμερινῶν ἐορτῶν, ἥτις μετὰ πολλῆς τῆς πομπῆς καὶ ἐν μεγάλῃ εὐθυμίᾳ τελείται ἰδίως ἐν τῇ ἄνω Γερμανίᾳ, εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἡ ἐν πλήρει χειμῶνι ἐορταζομένη. Ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἐπιστημότητος τῆς ἐορτῆς ταύτης δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἢ ὁ διεθθὼν ἐν Γερμανίᾳ ἢ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Ἐν Λατινίᾳ π. χ. ἡ μεγάλη τοῦ Ἀδουάστου πλατεῖα πληροῦται τὴν ἐβδομάδα πρὸ τῆς ἐορτῆς δένδρον, ὥστε σχηματίζεται κανονικὸν δάσος μὲ ὁδοὺς καὶ διαδρόμους. Τὰ δένδρα ταῦτα εἶναι τὰ προσωριμῶς εἰς τὴν τελειάν, διότι πασίγνωστον εἶναι τὸ ἔθιμον τοῦ κοσμεῖν διὰ ταπεινῶν καὶ χρυσῶν καρπῶν καὶ διὰ κηρίων τὸ δένδρον, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσῃς ἐκείτης οἰκίας στηγόμενον. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνακτες καὶ λαός, πάντες φιλοτιμῶνται νὰ κοσμήσωσι τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀναρτῶνται καὶ ὄψα προσφερόμενα τοῖς οἰκείοις. Καὶ οἱ μὲν πλοῦστοι καὶ δυνάμενοι ἀγοράζουσι τὸ δένδρον, οἱ πτωχοὶ ὅμως μεταβαίνουσιν εἰς τὴν δάση καὶ ἐκεῖ ἀδείχ' τοῦ δασοφύλακος ἀποκόπτουσι δένδρον, τὸ ὅποιον χαίροντες μεταφέρουσιν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τοιαύτην ἐποχὴν τοῦ ἔτους καὶ τοιαύτην σκηνὴν παρὶστῶ ἡ εἰκόνα ἡμῶν. Τὸ μικρὸν παιδίον ἐστάλη εἰς τὸ δάσος νὰ κόψῃ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων· ἐπιστρέφει δὲ ἐν μέσῳ τῶν ἄρτων καὶ πάγου, ῥιγῶν ἔσως ἐξωτερικῶς, ἐνδομύχως ὅμως θερμαινόμενον ὑπὸ τῆς προσδοκίας τῆς ὄραίας οἰκογενειακῆς ἐορτῆς καὶ τῶν ὄρων, τὰ ὅποια θὰ εὐρη ἀνηρτημένα ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ο ΣΙΤΙΣΜΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνας, ἀρ. σελ. 285.)

Ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν ἰσχυρῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἡγήσεως. Παρὶστῶ μίαν τῶν συνήθων σκηνῶν, τῶν καλῶν ἐκείων ἐν ταῖς ἀγλαῖς καὶ ταῖς ἐπαύλεσι παριστανόμενων. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον οἶδες εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εἰκόνα ἀξίαν, εἶναι τὸ ζωηρόν καὶ ἀφελὲς σὺνῆμα τῆς παραστάσεως, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ ἰδόντων αὐτὴν ἐκτεθειμένην. Τὰ πτηνὰ, τὰ περιπτόμενα καὶ περιμένοντα τὴν αἰτίουσαν τῆς νεάνιδος χεῖρα, εἶναι φυσικώτατα κατὰ τὰς ποικιλίας αὐτῶν στάσεις· ἡ νέα χωρική, ἡ προσέχουσα μὴ διὰ κινήσεώς τινος ἐκφοβισθῆ τὰ πειναλέα πτηνὰ, εἶναι πλήρης χάριτος καὶ φυσικῆς ἀφελαίας. Ὁ γράψας τὴν εἰκόνα ταύτην τεχνίτης φαίνεται ὅτι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐμελέτησε τὴν φύσιν, ἢν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας.

Ἡ εἰκόνα αὕτη δὲν ἰσχυρῶς ἐξηγεῖται ἐξ ἡγήσεως. Παρὶστῶ μίαν τῶν συνήθων σκηνῶν, τῶν καλῶν ἐκείων ἐν ταῖς ἀγλαῖς καὶ ταῖς ἐπαύλεσι παριστανόμενων. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὅποιον οἶδες εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εἰκόνα ἀξίαν, εἶναι τὸ ζωηρόν καὶ ἀφελὲς σὺνῆμα τῆς παραστάσεως, τὸ ὅποιον ἐθαυμάσθη καὶ παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ ἰδόντων αὐτὴν ἐκτεθειμένην. Τὰ πτηνὰ, τὰ περιπτόμενα καὶ περιμένοντα τὴν αἰτίουσαν τῆς νεάνιδος χεῖρα, εἶναι φυσικώτατα κατὰ τὰς ποικιλίας αὐτῶν στάσεις· ἡ νέα χωρική, ἡ προσέχουσα μὴ διὰ κινήσεώς τινος ἐκφοβισθῆ τὰ πειναλέα πτηνὰ, εἶναι πλήρης χάριτος καὶ φυσικῆς ἀφελαίας. Ὁ γράψας τὴν εἰκόνα ταύτην τεχνίτης φαίνεται ὅτι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐμελέτησε τὴν φύσιν, ἢν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ.

Φεῦ! ὅποια στιγμή ἀπαίσια!
 Ἐν φρικτῇ τρικυμίᾳ νοῦς
 Μ' ἐγκατέλειπ' ἡ μόνη γλυκεῖα
 Τῆς ζωῆς μου ἐλπίς, ὁ θεός.
 Ναί, θεός δι' ἐμὲ αὕτη ἦτον
 Ἐδμενής, προσφιλῆς, ἐναργής
 Τὴν ψυχὴν μου πληρῶν δι' ἀρρήτων
 Ἡδονῶν ἐν τῷ Ἄλφῃ τῆς γῆς.

ΔΥΟ ΑΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Τὰ δύο ποιήματα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τοῖς τεύχεσι 35 καὶ 39 τοῦ Ἐσπεροῦ, ἀποπέσει τὸσον ὄβολον πατριωτικῶν καὶ εἶναι πράγματι τὸσον ἐκφραστικὰ, ὥστε προὐθέσαν καὶ τὴν ἐξέτῃν. Ἀποδέσει τούτοις εἶναι αἱ δύο ἡμετέροι ἀπαντήσεις, ἅς καταχωροῦμεν ἐν τῇ σημερινῇ τεύχει. Σ. τ. Δ.

'Απάντησις Α'.

Τῷ ἐθνικῷ ἡμῶν ποιητῇ κ. Ἀχιλλέῳ Παράσχῳ ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐν τῷ Ἐσπερῷ δημοσιευθεῖσαν "Νοσταλγίαν" του.

Ι.

Μακρὰ μὰς ἐφυγες μακρὰ, γλυκόφωνον ἀηδόνι,
 Σὲ τόπους πηγῆς μακρυνούς ποῦ τοὺς σκεπάζει
 χιόνι!
 Ἀχ! εἶνε ὅλα κρῖα καί, ἀκόμη κ' ἡ καρδιὰ τους!
 Χιόνι εἰς τὰ στῆθια ἔχουσε καὶ χιόνι εἰς τὴν μη-
 λιά τους!
 Ἐκεῖ τὸ χόρτο πνίγεται καὶ δὲν ἀνθεί μωραίνη!
 Κάθε κλαρὶ, κάθε δένδρον κατὰζερο ἔχει μένει.
 Ἀηδόνι, Ἀηδόνι, δὲ θὰ ῥῆξῃ κλαρὶ νὰ κηλαϊ-
 οῦρη·
 Ὡς τὰ μέρη ποῦσαι καταχνιὰ αἰώνια ἅ' ἀπαντήσης·
 Πέρνει τὸ χιόνι τὴν λαλιὰ κάθε πουλιού, τὴν
 πέρνει,
 Τοῦ κῦβε τῆς φτεροῦγας του καὶ ὁ θορηρῆς
 τὸ δέρνει!
 Τ' ἀηδονία φεύγουσε μακρὰ ἀπ' τὴν χιονισμένη
 φύση...
 Καὶ ποῦ ποῦλὶ θὰ πάη ἐκεῖ γλυκὰ νὰ τραγου-
 οῦρη;
 Φεῦγα, ἀηδόνι! τοῦ θορηρῆ τὴν δύναμι φολήσου!
 Φεῦγα, ἀηδόνι, ἀναζητοῦν ἀλλοῦθε τὴ φωνὴ σου!
 Φύγε ἀπὸ τόπο ἔρημο ποῦ δὲν ἀνθεί λουλούδι,
 Ποῦ εἶνε μαῦρος ὁ οὐρανός καὶ πνίγει τὸ τρα-
 γούδι!

II.

Ποὺς τόπος ἔχει τὴν ὁροσίαν, τὴν νεότη μὰς, τὴ
 χάρι;
 Ποὺς τόπος εὐλῆπει ἀπὸ μὰς ποῦ ἐξάστερο φηγ-
 γάρι;
 Σὲ ἄλλον ποῖνα οὐρανὸ ἀστέρια τέτοια ἀνθίζουσ;
 Σὲ ποῖα ἄλλη χόρρα οἱ ἀνοιὸ καλλίτερα μουρίζουσ;
 Ποῖα χόρρα ἔχει λαγκαδιᾶς, θουνά, νερά καθάρια;
 Ποῖα χόρρα ἔχει ἀμάραντα εἰς τοὺς θράχους τῆς
 θυμάρια;
 Ῥωσσία!... Σκότος, καταχνιὰ, χόμα χωρὶς
 χρυτάρη.
 Χωρὶς γαλάζω οὐρανῷ, θουνῷ χωρὶς θυμάρη!...

III.

Ἀηδόνι, φύγε! Γύρισε στὴ μάνα τὴ γλυκεῖά σου,
 Ν' ἀφουγκραστῇ τὴ λυγερὴ καὶ θάνατη λαλιὰ σου!
 Ἡ φύσις ὅλη ἀκαρτερεῖ μὲ πῶθε τῆ φωνῆ σου,
 Σ' ἀκαρτεροῦν ἡ λαγκαδιᾶς, τὰ δένδρα, οἱ συν-
 τροפוὶ σου!
 Σ' ἀκαρτερεῖ ὁ οὐρανός, τ' ἀστέρια, ἡ σελήνη,
 Τὸ περιγιάλι τὸ γλυκό, τὸ λουλούδι, οἱ κρινῶν...
 Καὶ ἡ ἰτηὰ ποῦ θλίβετ' ἔς τὰ μνημάτα φουτρῶναι,
 Κι αὐτῇ, καὶ αὐτῇ ἀνεζητεῖ τὸ τραφερὸ τ' ἀηδόνι...
 Ὅλα σὲ κράζουσ, ποιητῇ, ἀχ! ὅλα σὲ φωνάζουσ...
 Φοβοῦνται μὴ σὲ χάσουν, μὴ δὲ σὲ ἰδοῦν θει-
 λιάζουσ...
 Ὅλα σὲ κράζουσ μὲ μιὰς·
 — "Ἐλα εἰς τὴν ἀγκαλιά μας!
 Σὲ θέλουσε σιμά μας!" —
 Ἐν Πειραιεῖ. Πέτρος Κ. Ἀποστολίδης.

'Απάντησις Β'.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΣΩΔΟΜΟΥ
 Ἀπάντησις εἰς τὸ διὰ τοῦ Ἐσπεροῦ (ἀρ. 39) δημοσιευθὲν ποίημα Ἀχιλλέως Παράσχου.

Τῶσον, λοιπὸν, ἐθῆμόμας,
 ὥστε νὰ μὴ ἐσχάζῃς
 Ἐνός σου φίλου μὴ ἢ τοῦ
 τόσο ἀθώως φράσαις;
 Γ' αὐτὸ ποῦ σοῦ πέπε ἀηδῶν,
 χωρὶς καμμιὰ κακίαν·
 Μαῖνε νὰ ὀδῆς καὶ νὰ χάρῃς
 χειμῶνα τὴν Ῥωσσία;
 Γ' αὐτὸ ποῦ ἐπιβόητος,
 ποὺς ἔφερει μὲ τὴ πάθος,
 Μὲ τὴν παλμὸν στὰ στῆθια του
 μὲ τὴν ἰδέαν βάθος,
 Νὰ ὀδῇ ἐμπρός του νὰ θροεθοῦν
 πρώτη φορά εἰς πάλη
 Ὁ πάγος ἀπ' τὴν μὴ μεριά
 καὶ Σὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη.
 Νὰ ὀδῇ τὴν ἀγρίομορη
 σκοτεινισμένην πλάσι,
 Τὴν περρωμένην θάλασσα,
 τὰ χρυσάλλινα ὄματα,
 Τὸ Στέπει τὸ τρομακτικὸν
 ποῦ λές κ' ἐκεῖ ὁ χάρος
 Ἐαπλῶνε τὸ σενούδι του
 μὲ ὅλο του τὸ θάρρος,
 Τοὺς λύκους, πῶνον μοχαλοῖ
 ἀπάνου καὶ τὸν λόγῳ,
 Ποῦ βασιλεῦσι τὸ φριχτὸ
 "Φάγε με ἢ σὲ τρώγω."
 Ποῦ εἶν' ἡμέρα καὶ θαρρεῖ
 μεσάνυχτα στυμναίνει,
 Π' οὔτε μὴ μύτη φιλικῆ
 γῶμα σου δὲν προβαίνει·
 Ὅλα αὐτὰ ποῦ νὰ μαζῶν
 μὴ ζωγραφιά γεμάτη,
 Μαύρη, ὅταν Ἄδης, φοβερά,
 φριχτῇ γιά κάθε μάτι,
 Νὰ λάβῃον ἔξω ἀπὸ φως
 καὶ τ' ἄρτι τους νὰ χάσουν,
 Νὰ κοκκινῶσ ἢ ὄρι τους
 καὶ νὰ χαμογελάσουν,
 Τὴν ὄρα πο

Θυμήσου τα όλα αυτά
καὶ πές μου μόνον τότε,
"Ἄν ἦν οἱ ἔσω Ἕλληνες
ἢ ὄχι πατριώται·
Κεῖ ἂν ἔπρεπε τοῦ φίλου σου
νὰ δώσης μ' ἀπλαγχνία
Τὸ Κνωτο ποῦ δὲν ἔφαγε
ἀκόμη ὅσ' τὴν Ρουσία.
Ἐν Ἀθήναις, μηνὶ Δεκεμβρίῳ 1882.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

τοῦ ἐν Μαγκεστρία Κ^{ου} Σ. Χατζοπούλου πρὸς τὸν Γλάδστονα καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ.

Ὁ ἐν Μαγκεστρία φιλογενῆς Κύριος Σ. Χατζοπούλος, οὗ ὁ πατριωτισμὸς εἶναι πρὸ πολλοῦ γνωστός, δὲν ἔλειψε καὶ κατὰ τὴν περίστασιν τῆς πεντηκοναετηρίδος τοῦ διασώζοντος Γλάδστονος νὰ διατρανώσῃ πάλιν τὰ πατριωτικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, ἀποστείλας ἑλληνοπρεπῆ προσφώνησιν πρὸς τὸν γηραιὸν τῆς Ἀγγλίας πρωθυπουργόν, περιχομένῃ ἐντὸς κομψοτάτης πυξίδος. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν σήμερον καὶ τὴν εἰκόνα τῆς πυξίδος καὶ τὰς ἀναλλαγείσας κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐπιστολάς, τὴν τε προσφώνησιν τοῦ κ. Σ. Χατζοπούλου καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Γλάδστονος, ἀμφοτέρως ἐν μεταφράσει.

Ἡ προσφώνησις εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ περιγραμνοῦ χάρτου ἐν σχήματι λευκώματος· ἐκάστη αὐτῆς οὐλὴ εἶναι πεποικιλμένη διὰ πολυχρόνων κοσμημάτων. Περιεκλείεται δὲ ἡ προσφώνησις ἐντὸς πυξίδος ἐξ ἀργύρου καὶ χρυστάλλου, παραγγελθείσης ἐπὶ τούτῳ καὶ κατασκευασθείσης ἐν Παρισίοις μετ' ὅλην τὴν δυνατὴν καλλιτεχνίαν καὶ κατὰ ῥυθμὸν Ἑλληνικόν. Ὁ ἄργυρος εἶναι εἰς πολλὰ μέρη ἐπικεχρυσωμένος, ὡς εἰς τὴν ἄνωθεν εὐρισκομένην σφίγγα καὶ εἰς τὰ ἐνδόματα τῶν καρνατίδων. Αἱ πλευραὶ καὶ τὸ κάλυμμα τῆς πυξίδος εἰσὶν ἐκ διαφανοτάτου, κομποῦ καὶ πεποικιλμένου χρυστάλλου, φέροντες τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένην·

ΕΙΣ ΟΙΘΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ, ΑΜΥΓΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΣ.
ΤΩ ΚΛΕΙΝΩ Γ. Ε. ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ ΩΣ ΦΟΡΟΝ ΣΕΒΑΣΜΟΥ.
ΖΗΘΙ ΕΠΙ ΜΗΚΙΣΤΟΝ
ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ. 13. 1882.
Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ Γλάδστον μετὰ συγκινήσεως καὶ μεγάλης εὐμενείας ἀδέξβη τὴν προσφώνησιν καὶ τὸ ἐνθύμημα καὶ ἀπηύθυνε τῷ κ. Χατζοπούλῳ ἀπάντησιν λίαν φιλόφρονα.

Τῷ δεοχωτάτῳ

ΓΟΥΔΙΑΣΜΩ ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ
Πρωθυπουργῷ τῆς Κυβερνήσεως τῆς
Α. Μεγαλειότητος.

Ἐπὶ τῇ πεντηκοναετηρίδι τοῦ ἐξόχου καὶ πολυτίμου Ἑμῶν πολιτικοῦ βίου, ὁ ὑποφαινόμενος, Ἕλλην κάτοικος τῆς Μαγκεστρίας, προσ-

φέρω Ἑμῖν τὰς ἐνθέρμους, εὐκρινεῖς καὶ ταπεινάς μου προσήσεις.

Ὅτι ἐδημιούργησεν ἡ μεγάλη Ἑμῶν πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ἀφοσίωσις διὰ τῆς τροποποιήσεως τῶν νόμων, τῆς βελτιώσεως τῶν θεσμῶν πρὸς εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ, τοῦτο ἅπασα ἡ Ἀγγλία μετ' ἐνθουσιώδους καὶ τρυφερᾶς ἐκτιμήσεως ἀναγνωρίζει.

Τὸ ὄνομα Ἑμῶν, ἀγαπητὸν παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, ἐνδοξὸν ἐν Εὐρώπῃ, εἶναι ἐπίσης καὶ ἐν Ἑλλάδι σεβαστόν. Αἱ πρώται Ἑμῶν σπουδαὶ πρὸς τὴν κλασικὴν χώραν εἰλκυσαν Ἑμᾶς, καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ ἐνδοξοῦ Ἑμῶν βίου εἰσεθε ὁ πρωταθλητὴς παρὰ τοῖς Φιλέλλησι, διαγράφοντας τὴν ἀληθῆ θέσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν τε τῇ διανοίᾳ, ἐν ταῖς ἐπισημίαις καὶ ταῖς τέχναις, καὶ ἐκθέτοντες τὰ ἀθάνατα αὐτῆς ἔργα, τὰ συντελέσαντα εἰς τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν.

Ἀγωνιζομένη ἡ Ἑλλάς ἐν Μαραθῶνι, ἐν

τῷ φαινόν μέρει τῆς ἱστορίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ προόδου.

Τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος ὑπὸ τὴν αἰγίδα Ἑμῶν καὶ ἐπιρροὴν μεγάλως ἐβοήθησε τὸν Ἑλληνομὸν εἰς τὴν πρόδον καὶ ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Αἱ Ἑλληνικαὶ ἐλπίδες συμβαδίζουσι μετὰ τῆς προόδου τῆς ἐθνικῆς δυνάμεως καὶ ζωῆς, διακαῆς δὲ ὁ πόθος εἶναι, ὅπως ἅπασαι αἱ περιεκτεῖς ἐπαρχίαι καὶ ὅλαι αἱ νῆσοι καταστῶσι πάλιν Ἑλληνικαί, συντελεσθῆ δὲ ἡ ἔνωσις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία πάλλει ἀναπολοῦσα τὴν νέαν Ἑλλάδα μεγάλην καὶ ἔχουσαν τὴν ἀληθῆ ἡγεμονίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης. Αἱ ἐλπίδες αὐταὶ τῶν Ἑλλήνων νέας ἀρόνται δυνάμεις ἐκ τῶν εὐκρινῶν καὶ φιλελληνικῶν συμπαιθεῖων τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους καὶ Ἑμῶν, τοῦ τοσοῦτον ἐπαξίως καὶ ἀξιοπρεπῶς διέποντος τὰς τύχας αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ πνεύματος τούτου ἐμφοροῦμενος καὶ ἐγὼ, ἐν τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος, τολμῶ νὰ προσφέρω Ἑμῖν μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ τὰς εὐκρινεῖς καὶ ἑλληνικὰς προσήσεις μου ἐπὶ τῇ πεντηκοναετηρίδι τοῦ πολιτικοῦ Ἑμῶν βίου, τοῦ πλήρους τιμῶν καὶ ἀθανάτου δόξης.

Διατελῶ Ἑμέτερος θεράπων
Σ. Χατζοπούλος.

Ἐν Μαγκεστρία
τῇ 13 Δεκεμβρίου 1882.

Ἡ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ.

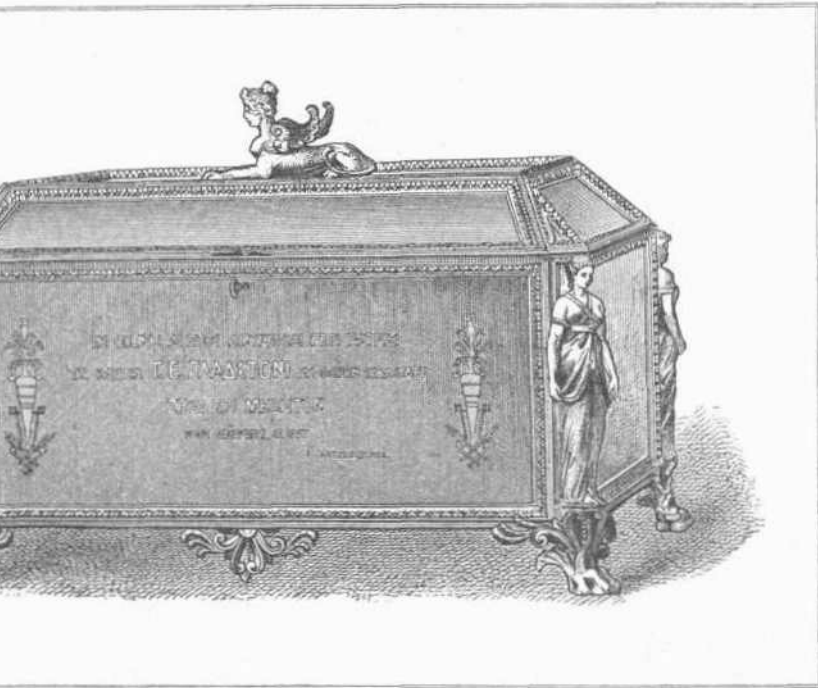
Hawarden Castle.

Κύριε,

Ἐλαθον σήμερον τὴν λαμπρὰν πυξίδα, ἣν ἡμετέρα ἀγαθότης ἠδύκνησε νὰ μοὶ προσφέρῃ. Ἡ ἐντέλεια καὶ ἀριθμία τῆς ἐργασίας ἐν ὅλαις ταῖς λεπτομερείαις καθιστᾷ τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἐνθύμημα τὰ μάλιστα ἐκτιμητόν. Ἐν τούτοις ἂν ἐγνωρίζον προηγουμένως τὸν σκοπὸν Ἑμῶν ἦθελον τολμήσαι νὰ Σας ἀποτρέψω, ἢ τοῦλάχιστον νὰ παρακαλέσω Ἑμᾶς νὰ περιορίσῃτε τὴν ὕλικὴν ἀξίαν τοῦ ἐνθυμήματος εἰς τὸ εἰκοστὸν ἢ καὶ τὸ πεντηκοστὸν αὐτῆς. Ἄγνωσθ' ἂν ἡμεῖς πῶς δύναιμι νὰ τὸ δεχθῶ. Ἄδυνατῶ ὅμως καὶ νὰ τὸ ἀποποιήθω, ἀναγνούς τὰς συγκινητικὰς ἐκεῖνας γραμμάς τῆς "προσφωνήσεως", ἣτις εὐρίσκετο ἐν τῇ πυξίδι καὶ ἣτις αὐτὴ μόνη ἦτο ἱκανὸν τεκμήριον τῆς συμπαιθείας σας, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ τόσοι στενωὶ συνεδέσατε τὸ ὄνομά μου μετὰ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος Ἑμῶν.

Δὲν εἶμαι τόσοσ μάταιος, ὥστε νὰ νομίζω ὅτι εἶμι ἀξίος τῶν πολυαριθμῶν συγχαρητηρίων, τὰ ὅποια ἐλαθον, πρὸ πάντων παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ἡμῶσος αἰῶνος τοῦ κοινοβουλευτικοῦ μου βίου.

Ἡ ὁμετέρα ὑπερτίμησις τῶν πράξεών μου ἔπρεπε μᾶλλον νὰ με ταπεινώσῃ ἢ νὰ με κολακεύσῃ. Ἀλλὰ μία τῶν εὐτυχεστάτων πολιτικῶν μου ἀναμνήσεων εἶναι, ὅτι εἰργάσθην θάσιν ἔχων τὸ δικαίον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῦ μέλλοντος· ὀλίγον μόνον ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὴν γῶσιν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπέκτησα τὰ ἐλάχιστα πλεο-

ΠΥΞΙΣ ΠΡΟΣΕΝΕΧΘΕΙΣΑ ΤΩ ΓΛΑΔΣΤΩΝΙ παρὰ τοῦ κ. Σ. Χατζοπούλου.

Σαλαμῖνι καὶ ἀλλαγῷ ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἀληθὲς προύργιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐλευθερίας· ἐν δὲ τῷ παρόντι αἰῶνι ἄνδρες, οἱ Ἑμῖς, ἐπικύρωσαν τὴν σημερινὴν τῆς Ἑλλάδος θέσιν, ἣν ἀπέκτησε μετὰ μεγάλης θυσίας, ἂν καὶ ὀλίγον μόνον μέρος αὐτῆς ἤλευθερώθῃ. Ὁ Ἑλληνικὸς πατριωτισμὸς ἐν μεγάλῳ καὶ ἀνίσῳ ἀγῶνι καὶ τῇ βοήθειᾳ τῆς Εὐρώπης ἀνέκτησε τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐλευθερίαν καὶ κατέταξε τὴν μικρὰν Ἑλλάδα μετὰ τῶν ἀνεξαρτήτων ἔθνων. Ἡ δὲ ἀπελευθερωθεῖσα ἐθνικὴ τῆς Ἑλλάδος ζωὴ ὑπῆρξεν, ὡς ἡ Εὐρώπη ἀναγνωρίζει τοῦτο, ἀνταξία τῆς νέας αὐτῆς θέσεως καὶ τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῆς.

Ἀπαντες οἱ Ἕλληνες μετὰ θαθείας συγκινήσεως ἀναγνωρίζουσι τὴν πρὸς Ἑμᾶς ὀφείλουσι διὰ τὰς εὐγενεῖς Ἑμῶν ὑπὲρ αὐτῶν προσπάθειας· μετὰ εὐγνωμοσύνης δὲ ἐνθυμοῦνται τὸ ἐνεργὸν μέρος, τὸ ὅποιον ἐλάβετε διὰ τὴν προαύρτησιν τῶν Ἰονίων νήσων, ὡς καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα συμβᾶντα ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καθ' ἃ ἡ εὐγενὴς Ἑμῶν ἐπιμονὴ ὑπὲρ τοῦ δικαίου συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπελευθερωσιν χωρῶν τινων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Προσεδούσα ἡ Ἑλλάς ἐν εὐτυχίᾳ δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ τί ὀφείλει εἰς Ἑμᾶς, τὸν ἐνδοξὸν πρωθυπουργόν τῆς Μεγάλης Βρετανίας, οὗ τινος ὁ πεντηκοναετηρὸς δημόσιος βίος ὑπῆρξε

ΛΕΩΝ ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ.
(Γεν. 1838 ἀποθ. 1882.)

Ἡ Γαλλία ἀπόλεσε πρὸ τινων ἡμερῶν ἕνα τῶν ἐπιφανεστέρων αὐτῆς πολιτῶν, ἄνδρα ὅστις ἐν ἡμέραις κρίσεως καὶ δυσκόλοις μετὰ θάρρους καὶ ἀξιοπαύου ἀνταπαρνήσεως ὑπερησπίθη τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῆς. Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ παρελθόντος ἔτους

ὁ Λέων Γαμβέττας ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ παντός. Νόσος ἀμείλικτος, καθ' ἣς μάταια ἀπέβησαν ὅλαι τῆς ἐπιστήμης αἱ προσπάθειαι, ἔφερον εἰς τὸν τάφον ἐν ἀνθηρᾷ ἀκόμῃ ηλικίᾳ, ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων, ἄνδρα διαπρεπῆ καὶ ῥήτορα εὐγλωττον, ὅστις πολλάς ἀκόμῃ ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι του. Καὶ θαδῶ μὲν πο-

νεκτῆματα, ἃ τινὰ μετ' ὠδήγησαν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος μου καὶ τῶν συγχρόνων μου.
Εὐχαριστῶν Ἑμᾶς εὐκρινῶς διὰ τὰς εὐμενεῖς Ἑμῶν κρίσεις καὶ διὰ τὸ πολυτίμον ἐνθύμημα λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειώθω ὅλους ἀφοσιωμένους καὶ εὐπειθέστατους
W. GLADSTONE.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οί επιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν επιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαῖδ, Ἄδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῆ α'. ἐκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλοῦτταν διὰ Πόρτο-Σαῖδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Επὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστη-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανῦσι 10 μίλια τὴν ὥραν, μετὰ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαῖδ καὶ τὴν Συρίαν).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλάξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

Τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆ 6 μ. μ. εἰς Φιόμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλαμάς, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῆ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβειου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσῶν καὶ Μερίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιόμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΔΑΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐκάστης ἑβδομάδος.

Πλεοντέρας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστη Διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

[202

Ἐξεδόθη

ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ L. BRILL ἐν Δαρμστάτῃ

"Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ"

ΥΠΟ ΤΟΥ Δρ. AUG. BOLTZ.

πρώτην καθήγητοῦ τῆς ῥωσικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ τοῦ Βερολίνου Σχολῇ καὶ ἐπίτιμον μέλος τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικοῦ Συλλόγου "Παρνασσού".

Β'. ἔκδοσις ἐπιδιορθωθεῖσα, ἣ προσετέθησαν παραδείγματα ἐκ διαφόρων διαλέκτων ποντο-συρμενιτικῶν καὶ κερκυραϊκο-ἰσραηλιτικῶν· 12¹/₄ τυπογρ. φύλλα. μέγ. 8². Τιμὴ μάρκ. 4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς διελίον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαθάθα" τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει. Τὸ βιβλίοντο τοῦ (ἐκ 15¹/₂ τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνας τοῦ ποιητοῦ καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς δεδεμένον μετὰ τὰ φύλλα ἐπίχρυσον, πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἴτε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) εἴτε πρὸς τὰ κατὰ τόπους βιβλιοπωλεῖα.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ζητοῦνται οἱ ἀριθμοὶ τοῦ "ΕΣΠΕΡΟΥ" 5. 6. 17 καὶ 18, προσφέρονται δὲ δι' ἕκαστον αὐτῶν καλῶς διατηρούμενον ἀντίτυπον φράγκα 2. Οἱ ἔχοντες τοὺς ἀριθμοὺς τούτους διαθεσίμους καὶ θέλοντες νὰ τοὺς πωλῶσιν παρακαλοῦνται νὰ τοὺς πέμψωσιν (ἐλευθέρως ταχυδρομικοῦ τέλους) εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-STRASSE 19) ἢ νὰ παραδώσωσιν αὐτοὺς εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπιστάσις, αἵτινες συνεννοοῦνται κατ' εὐθείαν μετὰ τὴν Διεύθυνσιν.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ

τῆ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).

Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καραπύρος. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Ι. Ναχαμώλης. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΩΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἱατρός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. ΣΜΥΡΝΗ· κ. Δελίπρης καὶ Σα, καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσο, βιβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σα. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκαρτζιώτης. ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ· Αἰδὸς. Ἀναστάσιος Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαματικῆς βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· Κ. Λαναρῆς, ἱατρός.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ ΔΕΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΔΑΡΝΑΞ· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκῶφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι. Σαργιάννης. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκῶφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ· κ. Τηλέμ. Παπαδόπουλος. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλέλης. ΠΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εἰθὺμ. Πεταλάς. ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΟΝ· κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἱατρός. ΜΟΞΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΣΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοδέρδος. ΓΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀζιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκαρδόπουλος. ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τσιτζέλης. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρδόνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΔΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περδάνογλους, ΔΙΒΕΡΠΟΥΛ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΤΣΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιόλης. ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΥΟΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα εἰσέτι δὲν ἐπιστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστάσις, οἱ θυλούμενοι δύνανται νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἑτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.